

Arrest

nr. 289 840 van 6 juni 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 januari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 februari 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2023, waar bij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. SOMERS, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op (...) mei 1972 wordt verzoeker in België geboren. Op 8 augustus 1985 ontvangt hij een identiteitskaart voor vreemdelingen. Op 11 april 2003 wordt verzoeker van ambtswege geschrapt uit het bevolkingsregister.

Op 4 juni 2010 dient hij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn echtgenote die de Italiaanse nationaliteit bezit. Op 22

december 2010 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 16 november 2015. Op 21 augustus 2015 wordt hij een tweede maal ambtelijk geschrapt.

Op 2 oktober 2019 verzoekt hij de gemeente Maasmechelen om een herinschrijving. Op 28 mei 2020 wordt verzoeker heringeschreven en op 11 juni 2020 ontvangt hij een F+-kaart die geldig is tot 29 mei 2025.

Op 23 juni 2021 wordt verzoeker gearresteerd en op 24 juni 2021 wordt hij opgesloten in de gevangenis van Antwerpen. Het betreft een dertiende detentie in een Belgische gevangenis. Zijn strafeinde is voorzien op 21 augustus 2028.

Op 7 april 2022 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van het verblijf (bijlage 21). Tegen deze beslissing stelt verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep verwerpt bij arrest nr. 278 024 van 27 september 2022.

Verzoeker dient op 2 december 2022 opnieuw een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn echtgenote. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 10 januari 2023 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 11 januari 2023. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.12.2022 werd Ingediend door.

Naam: P. (...)

Voona(a)m(en): T. (...)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Adres houdende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag gezinshereniging in in functie van zijn Italiaanse echtgenote C. (...), V. (...) A. (...) (RR: (...)).

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Betrokkenes verblijfsrecht werd nog maar pas beëindigd, meer bepaald op 07.04.2022, beslissing die aan betrokkene werd betekend op 13.04.2022. Er werd beroep aangetekend tegen deze beslissing, dit beroep werd echter verworpen bij arrest 278 024 dd. 27.09.2022. Er zijn heden helemaal geen nieuwe elementen voorhanden om heden reeds een positieve beslissing te kunnen nemen. De inhoud van de beslissing dd. 07.04.2022 is zodoende nog uiterst actueel.

Betrokkene verkreeg op 08.08.1985 een eerste identiteitskaart voor vreemdelingen van de gemeente Maasmechelen, dewelke meermaals werd verlengd tot 31.05.2004. Betrokkene komt sinds 1990 – het moment dat hij 18 jaar is geworden dus – heel geregeld met politie en justitie in aanraking en is sinds 1992 ettelijke keren veroordeeld:

Op 12.06.1991 werd betrokkene voor de eerste keer onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Tongeren wegens diefstal met geweld, bij nacht door twee of meerdere personen,

gebruik makend van wapens; vernieling van andermans roerende eigendommen, met geweld of bedreiging, in een bewoond huis of de aanhorigheden ervan, bij nacht, door twee of meerdere personen; mondeling onder een bevel of onder voorwaarde bedreigd te hebben met een aanslag op personen of op eigendommen; en opzettelijke slagen en verwondingen met werkonbekwaamheid (feiten gepleegd in de nacht van 7 op 8 juni 1991). Op 09.07.1991 werd hij in voorlopige vrijheid gesteld.

Op 07.02.1992 werd betrokkene aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Tongeren als dader of mededader aan afpersing met geweld of bedreiging en poging tot afpersing en verboden wapendracht, in casu een springmes. Deze feiten werden gepleegd op 17.01.1992.

Op 30.04.1992 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot 3 jaar gevangenisstraf met uitstel gedurende 5 jaar voor 21 maanden uit hoofde van slagen tegen een agent van de openbare macht met de omstandigheid dat de slagen bloeditstorting, verwondingen of ziekte veroorzaakt hebben (2 feiten); opzettelijke slagen of verwondingen (8 feiten); aan weerspanning met wapens; aan bezit of verkoop van verboden wapens (2 feiten), onder meer een traangasspuitbus, een boksijzer, een vlindermes, een vuisthamer en een schop; opzettelijke slagen en verwondingen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende (4 feiten); aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen en dat wapens gebruikt of getoond werden; aan vernieling of beschadiging van roerende eigendommen met behulp van geweld of bedreiging, in een bewoond huis of in de aanhorigheden, bij nacht, door twee of meer personen (2 feiten); aan met het oogmerk om te schaden, rijtuigen, wagons of motorvoertuigen geheel of ten dele vernield of onbruikbaar gemaakt te hebben; aan opzettelijke vernieling van stedelijke of landelijke afsluitingen (2 feiten); aan smaad door woorden, daden, gebaren of bedreigingen tegen agenten van de openbare macht (3 feiten); aan diefstal door middel van geweld of bedreiging bij nacht, door 2 of meer personen, met vertoon van wapens en met gebruik van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of hun vlucht te verzekeren; aan poging tot diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met vertoon van wapens en gebruik van een voertuig of enig ander al dan niet aangedreven tuig dat gebruikt werd om de diefstal te vergemakkelijken of hun vlucht te verzekeren. Deze feiten werden gepleegd tussen 09.11.1990 en 17.01.1992.

Op 03.12.1992 werd betrokkene de voorwaardelijke invrijheidstelling toegekend en kwam hij vrij uit de gevangenis op 09.12.1992.

Op 09.02.1993 werd betrokkene opnieuw onder aanhoudingsmandaat geplaatst en opgesloten in de gevangenis van Tongeren wegens afpersing.

Op 11.05.1993 werd betrokkene voorwaardelijke invrijheidstelling van 03.12.1992 ingetrokken wegens wangedrag en het niet naleven van de opgelegde voorwaarden. Hij werd in voorlopige vrijheid gesteld met oog op gratie op 12.05.1993 en na het betalen van zijn verkeersboetes opgelegd door de Politierichter van Maaseik op 12.03.1991 en 24.12.1991.

Op 19.07.1993 plaatste de onderzoeksrechter betrokkene onder aanhoudingsbevel bij verstek uit hoofde van wederrechtelijke opsluiting en diefstal met bedreigingen. Deze feiten pleegde hij op 11 en 12 juni 1993. Op grond hiervan werd betrokkene op 04.08.1993 aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Hasselt.

De Correctionele rechtbank van Hasselt veroordeelde betrokkene op 24.08.1993 tot een gevangenisstraf van 5 maanden en een geldboete van 15.000 BEF of een vervangende gevangenisstraf van 17 dagen uit hoofde van een persoon te hebben aangehouden of te doen aanhouden, gevangen gehouden of te doen gevangen houden (2 feiten gepleegd tussen 10 en 12 juni 1993).

Op 20.09.1993 werd betrokkene in voorlopige vrijheid gesteld met oog op gratie en op 09.12.1994 werd hem een definitieve invrijheidstelling toegekend.

Op 13.02.1995 werd betrokkene aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Tongeren wegens weerspanning, diefstal met geweld of bedreiging, opzettelijke slagen en verwondingen en andere misdrijven. Hij werd dezelfde dag voorlopig vrijgesteld met oog op gratie.

Op 04.04.1995 werd betrokkene door de politierechtbank van Maastricht veroordeeld tot een gevangenisstraf van 42 dagen wegens inbreuk op de Wet wapens en munitie, nl. het voorhanden

hebben op de openbare weg van een schietwapen in de vorm van een pistool met de daarbij geschikte munitie (feit gepleegd op 08.04.1994) en tot een geldboete van 500 Nederlandse gulden of een vervangende gevangenisstraf van 10 dagen wegens het besturen van een voertuig onder invloed van alcohol of verdovende middelen (feit gepleegd op 24.06.1994).

Op 24.01.1996 werd betrokkene onder aanhoudingsmandaat geplaatst en opgesloten in de gevangenis van Tongeren onder verdenking van bezit en bezit voor verkoop van verdovende middelen, nl. heroïne (feiten gepleegd tussen december 1995 en januari 1996).

De Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeelde betrokkene op 30.01.1996 tot een geldboete van 8000 BEF of 1 maand vervangende gevangenisstraf voor heling van voorwerpen (nl. een bromfiets HONDA Camino) verkregen door middel van een misdaad of wanbedrijf (feit gepleegd op 11.03.1991).

Op 17.06.1996 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar en een geldboete van 200.000 BEF of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden uit hoofde van verdovende middelen, nl. heroïne, te hebben vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft. Deze feiten pleegde betrokkene meermaals tussen 04.01.1996 en 24.01.1996.

Op 15.07.1996 werd hij in voorlopige vrijheid gesteld met oog op gratie.

Op 27.03.1997 werd betrokkene door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar uit hoofde van afpersing met geweld of bedreiging, hetzij gelden, waarden, roerende voorwerpen, schuldbrieven, biljetten, promessen, kwijtingen, hetzij de ondertekening of de afgifte van enig stuk dat een verbintenis, beschikking of schuldbevrijding inhoudt of teweegbrengt, te hebben afgeperst, in staat van wettelijke herhaling (2 feiten, nl. ten nadele van V. Danny, in casu minstens 80.000 BEF en 130.000 BEF en ten nadele van R. Davy, 3.000 BEF en huissleutels). Deze feiten werden gepleegd tussen 26.12.1992 en 8.02.1993. Betrokkene tekende op 03.04.1997 cassatieberoep aan tegen dit arrest, maar dit beroep werd verworpen op 15.12.1998.

De Correctionele rechtbank van Hasselt veroordeelde betrokkene op 21.04.1998 bij verstek tot een gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van 20.000 BEF of een vervangende gevangenisstraf van 16 dagen uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen, in staat van wettelijke herhaling (feit gepleegd op 23.10.1995). Zijn verzet werd onontvankelijk verklaard, zodat zijn straf op 24.11.1998 definitief werd.

Op 06.10.1998 werd betrokkene opnieuw onder aanhoudingsmandaat opgesloten wegens diefstal met geweld of bedreiging, afpersing, inbreuk op de drugwet en opzettelijke slagen en verwondingen met blijvende arbeidsongeschiktheid, verlies van orgaan of zware verminking met voorbedachten rade. Op 15.12.1998 werd hij door de Procureur des Konings in voorlopige vrijheid gesteld.

Op 14.01.1999 schreef betrokkene zich in op het adres van zijn (toenmalige) Belgische vriendin M. (...) R. (...), geboren te (...) op (...), meer bepaald op de (...). Hij werd daar terug uitgeschreven op 23.11.1999.

Nadat zijn voorlopige invrijheidstelling op 20.01.1999 werd ingetrokken belandde betrokkene vanaf 28.01.1999 opnieuw in de gevangenis om zijn veroordelingen van 30.04.1992, 17.06.1996, 27.03.1997 en 24.11.1998 uit te zitten. Tijdens zijn detentie liep hij nog drie correctionele veroordelingen op.

Op 30.09.1999 veroordeelde de Correctionele rechtbank van Tongeren betrokkene enerzijds tot een gevangenisstraf van 3 maanden en een geldboete van 40.000 BEF of een vervangende gevangenisstraf van 2 maanden uit hoofde van kwaadwillige belemmering van het verkeer op de spoorweg, de weg, de binnenwateren of de zee, met name door G. Nancy, die een personenwagen bestuurde, op de openbare weg tot stilstand te dwingen door voor haar in te rijden (feit gepleegd op 03.08.1998) en anderzijds tot een gevangenisstraf van 9 maanden wegens verdovende middelen, nl. heroïne, te hebben vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben en aan het gebruik van verdovende middelen voor een ander gemakkelijker te hebben gemaakt door het verschaffen van een lokaal of door enig ander middel, of tot dit gebruik te hebben aangezet (feiten gepleegd tussen 27.09.1998 en 06.10.1998).

De Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeelde betrokkene op 26.10.2000 tot een gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van 40.000 BEF uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen te hebben toegebracht, de slagen en verwondingen hebbende hetzij een ongeneeslijk lijkende ziekte, hetzij een blijvende ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid, hetzij het volledig verlies van het gebruik van een orgaan, hetzij een zware verminking tot gevolg gehad; aan slagen tegen een agent van de openbare macht met de omstandigheid dat de slagen bloeditstorting, verwondingen of ziekte veroorzaakt hebben; en aan weerspanning, in staat van wettelijke herhaling (feiten gepleegd in de nacht van 2 op 3 augustus 1998).

Op 07.02.2001 werd betrokkene een voorwaardelijke invrijheidstelling toegekend en bijgevolg werd hij op 09.02.2001 vrijgesteld uit de gevangenis.

Op 23.05.2001 schreef betrokkene zich opnieuw in op het adres van mevrouw R. (...) M. (...) op de (...). Ze stapten in het huwelijksbootje op 18.05.2002, doch volgens het Rijksregister woonden zij niet meer samen sinds 10.02.2003 en op 11.04.2003 werd betrokkene van ambtswege geschrapt uit het bevolkingsregister van Maasmechelen.

Op 04.02.2004 werd betrokkene voorwaardelijke invrijheidstelling van 07.02.2001 herroepen.

Op 05.04.2004 sprak de rechtbank van eerste aanleg te Tongeren de echtscheiding uit van mevrouw M. (...), dewelke werd ingeschreven in het Rijksregister op 08.06.2004.

De meervoudige straffkamer van de rechtbank Amsterdam veroordeelde betrokkene op 12.10.2004 tot een gevangenisstraf van 4 jaar uit hoofde van tezamen en in vereniging met anderen, opzettelijk te hebben afgeleverd en vervoerd ongeveer 127.570 pillen MDMA en het voorhanden hebben van wapens, nl. een pistoolmitrailleur, kaliber 9x19 millimeter en een geweer, kaliber 12 hagel, en munitie, nl. ongeveer 19 patronen, kaliber 12, en 4 kogelpatronen, kaliber 9 mm x 19, en een kogelpatroon, kaliber 6mm (.22). Deze feiten pleegde hij op 20.02.2004 en op 24.02.2004.

Op 06.12.2006 werd betrokkene bij verstek veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Tongeren tot een niet definitieve gevangenisstraf van 8 jaar met een bevel tot onmiddellijke aanhouding wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Op 11.12.2006 vroeg betrokkene de herinschrijving aan op de gemeente Heusden-Zolder. Hij legde daarbij twee ontslagbewijzen voor van de gevangenis van Maastricht dd. 16.11.2006 waaruit blijkt dat hij daar van 27.10.2004 tot 17.11.2006 gedetineerd was ten gevolge van zijn veroordelingen in Nederland van 12.10.2004 en 04.04.1995 (zie supra). Op 16.11.2006 had de Nederlandse Justitie hem de vervroegde invrijheidstelling toegekend. Aangezien hij meer dan 2 jaar in een buitenlandse gevangenis had verbleven en betrokkene geen bewijzen voorlegde van aanwezigheid in het Rijk tussen het voorstel tot ambtelijke schrapping dd. 28.03.2003 en 26.10.2004, had betrokkene geen recht meer op verblijf en werd de herinschrijving in de registers definitief geweigerd bij beslissing dd. 14.04.2008.

Sinds 06.07.2007 was betrokkene opnieuw opgesloten in de gevangenis van Hasselt ingevolge de veroordeling bij verstek door de Correctionele rechtbank van Tongeren op 06.12.2006 (zie supra). Betrokkene tekende dezelfde dag verzet aan tegen dit vonnis, waarop de Correctionele rechtbank van Tongeren hem op 14.04.2008 tot een definitieve gevangenisstraf van 8 jaar en een geldboete van 125.000 EUR veroordeelde wegens psychotropische stoffen te hebben vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk MDMA en cannabis; aan het gebruik van verdovende middelen voor een ander gemakkelijker te hebben gemaakt of tot dit gebruik te hebben aanzet, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in de hoedanigheid van leidende persoon, in staat van wettelijke herhaling. Deze feiten pleegde betrokkene tussen 01.11.2001 en 01.08.2002.

De rechtbank van Roermond veroordeelde u op 14.07.2008 tot een gevangenisstraf van 2 maanden uit hoofde van vervalsing van een openbaar of administratief document door een particulier. Dit feit had u gepleegd op 28.02.2007.

Op 12.09.2008 werd betrokkene (tijdens zijn gevangenschap) door de onderzoeksrechter van Brugge aangehouden op verdenking van onopzettelijke doding, gemeen recht en inbreuk op de wetgeving inzake drugs. De Raadkamer van Brugge besliste op 14.10.2008 om de aanhouding niet te verlengen.

Op 21.08.2009 werd betrokkene voorlopig vrijgesteld uit de gevangenis van Ieper na betaling van een voorschot op de boeten en gerechtskosten én met betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 5 dagen.

Op 29.09.2009 diende betrokkene op de gemeente Maasmechelen een aanvraag in voor de verblijfskaart van een familielid van een Burger van de Unie (aanvraag 19ter) op basis van zijn duurzame relatie met de Italiaanse C. (...), V. (...) A. (...). Betrokkene legde op 13.10.2009 met zijn partner een verklaring van wettelijke samenwoning af op de gemeente Maasmechelen en werd daarop in het bezit gesteld van een A.I. geldig tot 28.02.2010.

De Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeelde betrokkene op 23.12.2009 tot een gevangenisstraf van 4 maanden en een geldboete van 5.500 EUR of een vervangende gevangenisstraf van 60 dagen uit hoofde van verdovende middelen te hebben vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk cannabis, voor verkoop. Deze feiten pleegde betrokkene meermaals te Hasselt, te Brugge en/of bij samenhang elders in het Rijk tussen 01.10.2007 en 22.05.2008.

Betrokkenes aanvraag tot vestiging van 29.09.2009 werd bij beslissing dd. 26.02.2010 geweigerd met een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten wegens onvoldoende bewijzen van een duurzame en stabiele relatie en om redenen van openbare orde. Deze beslissing werd op 14.03.2010 betekend. Op 07.04.2010 diende betrokkene tegen deze beslissing een schorsend beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) waarop hij op 03.05.2010 onder bijlage 35 werd geplaatst met afgifte van een A.I. geldig tot 03.07.2010. Het beroep werd bij arrest van 18.06.2010 verworpen.

Het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeelde betrokkene op 27.05.2010 tot 1 maand gevangenisstraf en een geldboete van 1.100 EUR of een vervangende gevangenisstraf van 2 maanden uit hoofde van een vuurwapen of de daarbij horende munitie te hebben gedragen zonder wettige reden of vergunning, nl. een Smith & Wesson revolver kaliber 38. Deze feiten pleegde betrokkene tussen 20.06.2007 en 07.07.2007, en onder meer op 06.07.2007.

Op 04.06.2010 trad betrokkene in het huwelijk met mevrouw C. (...), V. (...) en diende een nieuwe aanvraag 19ter in als echtgenoot van een burger van de Unie, waarop hij opnieuw in het bezit gesteld werd van een A.I. geldig tot 04.11.2010.

Op 23.11.2010 werd betrokkene opnieuw opgesloten in de gevangenis van Hasselt onder aanhoudingsbevel voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs (onwettig bezit van verdovende middelen) met verzwarende omstandigheden, nl. ten aanzien van een kind dat geen volle 12 jaar oud was. Het aanhoudingsbevel werd opgeheven onder voorwaarden op 21.12.2010 (zie infra).

Ingevolge het positief samenwoonstverslag van 27.09.2010 werd betrokkene daags nadien op 22.12.2010 in het bezit gesteld van een F-kaart (verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Unie) geldig tot 16.11.2015.

Op 18.01.2012 werd betrokkene opnieuw onder aanhoudingsmandaat opgesloten wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs – onwettig bezit van verdovende middelen. Het aanhoudingsbevel werd opgeheven op 14.02.2012 onder voorwaarden (zie infra).

De Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeelde betrokkene op 14.03.2012 tot een gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van 1.100 EUR of 2 maanden vervangende gevangenisstraf voor opzettelijke slagen en verwondingen, met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd tegen een chauffeur, een begeleider, een controleur of een loketbediende van een uitbater van een netwerk voor openbaar vervoer, in de uitoefening van zijn bediening, te weten tegen een buschauffeur. Dit feit werd gepleegd op 29.04.2010.

Op 04.12.2012 werd betrokkene opnieuw opgesloten in de gevangenis van Hasselt op grond van de veroordeling bij verstek op 14.11.2012 tot 18 maanden gevangenisstraf met onmiddellijke aanhouding door de Correctionele rechtbank van Tongeren uit hoofde van afpersing en diefstal met braak, inklimming, valse sleutels (feiten gepleegd op 22.11.2011 ten nadele van uw broer P. (...) M. (...)). Hij tekende diezelfde dag verzet aan tegen dit vonnis. De rechtbank verklaarde dit verzet dd. 04.12.2012 ontvankelijk en oordeelde dat de feiten niet bewezen bleven door (de tegenstrijdige verklaringen van

betrokkenes broer tijdens) het vooronderzoek en het onderzoek ter terechtzitting zodat betrokkene bij vonnis dd. 09.01.2013 op grond van twijfel werd vrijgesproken. Hij werd bijgevolg op 09.01.2013 in voorlopige vrijheid gesteld.

Op 28.12.2012 veroordeelde de Griffie R ressort s'Hertogenbosch betrokkene bij verstek tot een gevangenisstraf van 2 maanden uit hoofde van illegale binnenkomst of illegaal verblijf, wetende dat hij in Nederland op grond van een wettelijk voorschrift tot ongewenste vreemdeling is verklaard (feit gepleegd op 03.12.2009).

Op 08.03.2013 liep betrokkene opnieuw 2 verschillende veroordelingen op door de Correctionele rechtbank van Tongeren.

In vonnis nr. 413 werd betrokkene schuldig bevonden aan psychotrope stoffen vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, nl. MDMA (XTC) en amfetamines (5.000 beige XTC-pillen met Mitsubishi logo voor verkoop, 1.522 gram MDMA poeder voor verkoop, 525 gram amfetaminepasta voor verkoop, 2,4 gram amfetaminepoeder voor eigen gebruik, 0,5 gram amfetaminepoeder voor eigen gebruik en 32 roze XTC-pillen met Sonic logo voor verkoop); en precursoren te hebben ingevoerd, uitgevoerd, vervaardigd, vervoerd, in bezit gehad, verkocht, te koop gesteld of aangeschaft, nl. 2 flessen bevattende 2 x 500 ml PMK voor de aanmaak van MDMA. Deze feiten pleegde betrokkene op 18.01.2012. Dit leverde hem een gevangenisstraf op van 24 maanden en een geldboete van 6.000 euro of 2 maanden vervangende gevangenisstraf.

In vonnis nr. 414 werd betrokkene een hoofdgevangenisstraf van 15 maanden en een geldboete van 5.500 EUR of twee maanden vervangende gevangenisstraf opgelegd uit hoofde van verdovende middelen te hebben vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, nl. circa 33,9 gram cocaïne voor verkoop in bezit te hebben gehad; en psychotrope stoffen te hebben vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, nl. circa 990 gram speed, met de verzwarende omstandigheid dat de feiten gepleegd werden ten aanzien van een kind dat geen volle twaalf jaar oud was, met name zijn stiefzoon M. (...) G. (...), geboren te Genk op 11.02.2002. Deze feiten vonden plaats in de periode van 01.11.2010 en 23.11.2010. Zowel u als het Openbaar Ministerie tekenden beroep aan tegen dit vonnis waarop Het Hof van Beroep te Antwerpen u op 28.06.2013 een bijkomende gevangenisstraf oplegde van 12 maanden.

Op 25.06.2013 werd betrokkene door de Politie rechtbank van Maaseik bij verstek veroordeeld tot een geldboete van 120 euro of een vervangende gevangenisstraf van 3 dagen wegens het opzettelijk beschadigen of vernielen van andermans roerende eigendommen.

Op 13.04.2014 werd hij opnieuw aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Hasselt naar aanleiding van een incident op het politiecommissariaat van de PZ HAZODI (zie infra). Hij kreeg een onderbreking van de strafuitvoering van 23.04.2014 tot 28.07.2014, datum waarop betrokkene onder elektronisch toezicht werd geplaatst.

Op 16.06.2014 werd betrokkene door het Hof van Beroep te Antwerpen schuldig verklaard aan bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen (2 feiten) en aan onder een bevel of een voorwaarde, mondelinge bedreigingen met een aanslag op personen of eigendommen (2 feiten) en veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van 600 EUR of een vervangende gevangenisstraf van 30 dagen. Deze feiten werden gepleegd op op 21.05.2012.

Op 20.10.2014 onttrok betrokkene zich aan het elektronisch toezicht tot hij op 16.11.2015 weer kon gevat worden (zie infra).

Op 31.03.2015 diende betrokkene bij de gemeente Maasmechelen een aanvraag om duurzaam verblijf in doch op 21.08.2015 werd hij van ambtswege geschrapt.

De Correctionele rechtbank van Hasselt veroordeelde betrokkene op 19.05.2015 tot een gevangenisstraf van 9 maanden en een geldboete van 600 EUR of een vervangende gevangenisstraf van 30 dagen omdat hij zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen tegen een agent van de openbare macht met de omstandigheid dat de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebben, in staat van wettelijke herhaling (feit gepleegd op 13.04.2014).

Op 16.11.2015 werd betrokkene opnieuw onder aanhoudingsbevel opgesloten in de gevangenis van Hasselt naar aanleiding van opzettelijke brandstichting van roerende goederen van een derde, bij nacht, mondelinge of schriftelijke bedreigingen onder bevel of voorwaarde, het dragen zonder wettige reden van wapens – sport- of jachtwapen en opzettelijke slagen en verwondingen. In afwachting van de beslissing van de Raadkamer op 06.06.2016 zat betrokkene zijn veroordelingen van 08.03.2013, 14.03.2012, 23.12.2009, 27.05.2010, 28.06.2013, 16.06.2014, 19.05.2015 verder uit. Tijdens zijn detentie in de gevangenis diende betrokkene zich nog drie keer te verantwoorden voor de correctionele rechtbank.

De Correctionele rechtbank van Hasselt veroordeelde betrokkene op 25.03.2016 tot 2 jaar gevangenisstraf en een geldboete van 6.000 EUR uit hoofde van psychotropische stoffen te hebben vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, nl. bezit en handel van amfetamine (speed); aan verdovende middelen te hebben vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, nl. bezit en handel van heroïne en cannabis, in staat van bijzondere herhaling. Deze feiten pleegde betrokkene tussen 01.04.2013 en 31.12.2013.

Op 02.12.2016 veroordeelde de Correctionele rechtbank van Tongeren betrokkene tot een gevangenisstraf van 15 maanden en een geldboete van 1.200 EUR uit hoofde van drager te zijn geweest van een voorwerp dat niet als wapen is ontworpen, maar waarvan, gegeven de concrete omstandigheden, duidelijk is dat degene die het voorhanden heeft, draagt of vervoert, het wenst te gebruiken voor het toebrengen van lichamelijk letsel aan of het bedreigen van personen, nl. een slagersmes; aan bedreigingen onder een bevel of onder een voorwaarde, bij een naamloos of ondertekend geschrift, met een aanslag tegen personen of eigendommen; aan opzettelijke slagen en verwondingen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende; en bij samenhang aan opzettelijke beschadiging of vernieling van andermans roerende eigendommen, nl. een parlofoon met bekasting toebehorende aan (...), in staat van wettelijke herhaling (Deze feiten pleegde vonden plaats op 15.11.2015).

De Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeelde betrokkene op 15.11.2017 tot 5 maanden gevangenisstraf en een geldboete van 600 EUR uit hoofde van met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden gebruik te hebben gemaakt van een reispas, wetende dat het nagemaakt of vervalst was, namelijk een vervalst Italiaans identiteitsdocument op naam van F. (...) R. (...) waarbij de foto van de titularis vervangen werd door betrokkenes foto, met de bedoeling een valse identiteit aan te nemen. Dit feit werd eveneens op 15.11.2015 gepleegd.

De Correctionele rechtbank van Hasselt veroordeelde betrokkene op 18.01.2018 tot een gevangenisstraf van 3 maanden en een geldboete van 6.000 EUR met een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen uit hoofde van verdovende middelen of psychotropische stoffen vervoerd, in bezit gehad, verkocht of te koop aangeboden, geleverd, afgeleverd of aangeschaft te hebben, nl. bezit van amfetamine (speed) in strafinrichting, in staat van bijzondere herhaling. Dit feit pleegde betrokkene op 01.04.2016.

Op 13.09.2019 besliste de Strafvueroeringsrechtbank (hierna: SURB) van Antwerpen dat betrokkene zijn straf verder onder elektronisch toezicht mocht uitzitten op zijn woonplaats in Maasmechelen; hij werd op 19.09.2019 vrijgesteld uit de gevangenis met een enkelband.

Op 02.10.2019 vroeg betrokkene op de gemeente Maasmechelen de herinschrijving aan na zijn ambtelijke schrapping van 21.08.2015. Hij legde ten bewijze van zijn aanwezigheid in het Rijk een attest van gevangenschap voor van 13.04.2014 tot 19.09.2019 en een "attest ten behoeve van het ziekenfonds" van de FOD Justitie dd. 19.09.2019 om hem in regel te kunnen stellen.

Aangezien het elektronisch toezicht een gunstig verloop kende, besliste de SURB Antwerpen betrokkene op 10.04.2020 de voorwaardelijke invrijheidstelling toe te kennen (zie infra).

Op 11.06.2020 werd betrokkene in het bezit gesteld van een F+-kaart geldig tot 29.05.2025.

Op 23.06.2021 werd betrokkene opnieuw gearresteerd en op 24.06.2021 opgesloten onder aanhoudingsbevel in de gevangenis van Antwerpen op verdenking van handel en aanmaak van verdovende middelen/psychotrope stoffen (feit gepleegd op 06.05.2021).

De correctionele rechtbank van Mechelen veroordeelde betrokkene op 06.01.2022 tot 4 jaar gevangenisstraf en een geldboete van 8.000 EUR uit hoofde van verdovende middelen/psychotrope stoffen en precursoren te hebben geproduceerd of aangemaakt, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd-of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in staat van bijzondere herhaling. Betrokkene pleegde deze feiten tussen 14 april 2021 en 7 mei 2021, meermaals, op niet nader bepaalde data.

Tot slot vermelden we nog dat betrokkene 5 keer veroordeeld werd wegens inbreuken op de verkeerswetgeving (op 12.03.1991, 24.12.1991, 24.04.2012, 11.03.2016 en 23.02.2021).

Uit de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. In de periode tussen 1990 en 2022 werden tal van processen-verbaal opgesteld voor drugshandel en drugsbezit, vernieling, bedreiging, opzettelijke slagen en verwondingen, verboden wapendracht,... en liep hij ten gevolge daarvan ettelijke correctionele veroordelingen op, die voornamelijk betrekking hebben drugshandel. Ook werd hij enkele malen veroordeeld voor slagen en verwondingen.

Vandaar dat overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden. Krachtens artikel 43, § 2 (wet van 15.12.1980), houdt deze beslissing rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat betrokkene wel degelijk een familielid van een burger van de Unie is en zijn echtgenote, met wie hij reeds sinds 04.06.2010 gehuwd is, de Italiaanse nationaliteit draagt. Dit wil zeggen dat betrokkene zich in elke lidstaat naar keuze kan vestigen, medische verzorging moeten kunnen krijgen, de kans moet krijgen zich te integreren en aan de slag te gaan, een gezinsleven te hebben, enz., toch voor zover hij vergezeld is van zijn EU-partner en die EU-burger aldaar aan de voorwaarden voldoet om legaal te verblijven.

Betrokkene legde op 30.03.2021 uittreksels uit de DABS dd. 30.03.2021 voor van zijn geboorteakte en zijn huwelijksakte met C. (...), V. (...), een attest van gezinssamenstelling dd. 30.03.2021 en een getuigschrift van woonst dd. 07.02.2020. Betrokkene is dus gehuwd met de Italiaanse onderdane V. (...) A. (...) C. (...). Zij is met haar meerderjarige zoon, M. (...) G. (...) ingeschreven te (...). Mevr. C. (...) is houder van een E+-kaart en betrokkene's stiefzoon bezit de Belgische nationaliteit. Volgens stukken in het administratief dossier zou betrokkene sinds begin 2007 een relatie onderhouden met mevrouw C. (...), kreeg hij tijdens zijn detentie (van 06.07.2007 tot 21.08.2009) zeer veel ongestoord bezoek van haar in de gevangenis en stuurde hij in die jaren heel veel brieven naar haar. Op 13.10.2009 legden ze een verklaring van wettelijke samenwoning af op de gemeente Maasmechelen en op 04.06.2010 trad het koppel in het huwelijk. Uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt dat referentiepersoon betrokkene regelmatig is blijven bezoeken in de gevangenis. Het laatste bezoek van zijn stiefzoon G. (...) dateert echter van 16.11.2016 (hij werd 10 keer geregistreerd in de periode tussen 03.12.2015 en 16.11.2016). Betrokkene bracht zijn elektronisch toezicht en penitentaire verlopen steeds door bij het gezin. De SURB Antwerpen meldt in haar vonnis van 13.09.2019 "dat u er lange tijd niet in slaagde om een stabiel leven te leiden maar dat er wel een positieve evolutie werd vastgesteld nu u een vaste partner heeft en u ook een vriendenkring wist op te bouwen van personen die geen banden hebben met criminaliteit. Het maatschappelijk onderzoek was positief maar van uw partner moet wel niet veel controle verwacht worden".

Het feit dat betrokkene gehuwd is en een stiefzoon heeft, heeft hem er evenwel niet toe aangezet om zijn leven te beteren en paal en perk te stellen aan zijn draaideurcriminaliteit. Betrokkene's indrukwekkende strafblad spreekt voor zich. Betrokkene werd meermaals veroordeeld wegens slagen en verwondingen, deels met arbeidsongeschiktheid tot gevolg, diefstal met geweld of bedreiging, verboden wapenbezit, opzettelijke vernieling, afpersing, weerspanning, heling, bedreigingen en hij is een onverbeterbare dader inzake drugsmisdriven. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid ten opzichte van zijn gezin. Door zijn aanhoudend delinquent gedrag en de veelvuldige detenties, betrokkene's agressie- en verslavingsproblematiek en zijn totaal gebrek aan norm- en waardenbesef heeft hij zijn voorbeeldrol als echtgenoot en stiefvader op beschamelijke wijze ingevuld. Betrokkene aarzelt zelfs niet om zijn familie te betrekken bij zijn criminele activiteiten (zie infra). Zo werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren op 08.03.2013 en het Hof van Beroep te Antwerpen op 28.06.2013 veroordeeld voor het bezit voor verkoop van circa 33,9 gram cocaïne en het vervaardigen en bezit van 990 gram speed in het bijzijn van zijn stiefzoon die op het ogenblik van de feiten amper 8

jaar oud was. Uit het vonnis van de Correctionele rechtbank van Hasselt dd. 25.03.2016 blijkt dat hij zijn echtgenote inschakelde om betalingen van drugs van gedetineerden te ontvangen en op te halen bij verschillende postkantoren opdat het niet zou opvallen. Zij stond tevens in telefonisch contact met de gedetineerde die de bestellingen en de verdeling van de drugs in de gevangenis organiseerde. Zelf maakte betrokkene voor zijn drughandel gebruik van het telefoonnummer van zijn neef D. (...), die tijdens de weerhouden incriminatieperiode tussen 01.04.2013 en 31.12.2013 ongeveer 16 jaar oud was. Op 18.01.2018 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Hasselt veroordeeld omdat hij op 01.04.2016 in de gevangenis betrappt werd op het bezit van speed. Uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt dat zijn echtgenote hem daags voordien, op 31.03.2016 had bezocht. Het voorgaand bezoek (van de echtgenote en nicht H. (...)) dateerde van 22.03.2016 en vond plaats achter glas. Het is dan ook heel aannemelijk dat betrokkene met de hulp van zijn echtgenote deze drugs had binnengesmokkeld in de strafinrichting.

Wat betreft de 20-jarige stiefzoon G. (...) stelt het EHRM verder in het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Gezien de talrijke en lange detentieperiodes en betrokkenes beperkte beroepstraject (zie infra) is het logischerwijze mevrouw C. (...) die hoofdzakelijk instaat voor de dagelijkse opvoeding en de kosten voor het onderhoud van haar zoon. Betrokkene vroeg tijdens zijn elektronisch toezicht een leefvergoeding aan van het VCET (Vlaams Centrum voor Elektronisch Toezicht) hetgeen een financiële tegemoetkoming is voor wie niet genoeg persoonlijke financiële middelen heeft en niet kan terugvallen op een werkloosheidsuitkering of een OCMW-leefloon.

Zoals blijkt uit de bezoekerslijst van de gevangenis, heeft betrokkenes stiefzoon betrokkene tussen 17.11.2016 en 19.09.2019 (start van uw elektronische thuisdetentie) nooit meer bezocht in de gevangenis en ook sedert zijn huidige detentie vanaf 24.06.2021 werd hij nog niet ingeschreven in de bezoekerslijst van de gevangenis, hetgeen doet vermoeden dat de band met betrokkenes stiefzoon toch niet zo sterk is. Niettegenstaande de relatie met zijn stiefzoon tot de privésfeer behoort, toont betrokkene allerm minst het bestaan van een afhankelijkheidsband aan die verder gaat dan de normale affectieve banden.

Hoe dan ook is het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op gezins- en privéleven niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Hoewel betrokkenes echtgenote en diens zoon daartoe niet gedwongen kunnen worden, zouden zij er evenwel voor kunnen kiezen om zich samen met betrokkene te vestigen in een land waar hij de kans zou hebben samen hun gezinsleven verder te zetten. Hoewel betrokkene, naar aanleiding van het hoorrecht waar betrokkene in 2021 enkele malen gebruik van maakte, verklaarde geen familie en geen enkele band meer met Turkije te hebben, worden er geen precieze onoverkomelijke hinderpalen aangetoond, die de voortzetting van zijn privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in Turkije, Italië of elders in de Europese Unie en evenmin maakt hij aannemelijk dat hij zijn gezins- en privéleven enkel en alleen in België kan verder zetten. Mocht betrokkene bij vrijstelling uit de gevangenis naar Turkije worden uitgewezen, belet niets hem om vandaar uit een aanvraag gezinshereniging in te dienen om zich bij zijn echtgenote en stiefzoon in een andere EU-lidstaat te vestigen. Betrokkene verklaarde tijdens het hoorrecht op 21.10.2021 nog familie in Frankrijk, Nederland, Duitsland en Zwitserland te hebben. Zij zouden hem en zijn gezin bijvoorbeeld financieel kunnen ondersteunen bij de herintegratie in het land waar hij zich desgevallend zal vestigen. De contacten met familie en vrienden die betrokkenes partner en stiefzoon in België hebben, kunnen ook op een andere manier onderhouden worden middels korte bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen (telefoon en internet). Mocht mevr. C. (...) toch met haar zoon in België blijven, dan kunnen zij contacten en onderhouden middels korte bezoeken, zij kunnen België immers vrij in- en uitreizen, en middels moderne communicatiemiddelen. Dat de contacten met zijn partner en stiefzoon moeilijker zullen verlopen, is uitsluitend te wijten aan

betrokkenes eigen buitensporig misdadig gedrag. Daar hij slechts afwisselende periodes als gezin heeft samengeleefd omwille van zijn afwezigheid tijdens zijn detenties, zal de afwezigheid van betrokkene niet zulks een ingrijpende wijziging in hun leven tot gevolg hebben.

Voorts wordt er op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de (minderjarige) kinderen, en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin.

In het hoorrecht van 30.03.2021 maakte betrokkene nog melding van zijn moeder F. (...) S. (...). Uit het Rijksregister blijkt dat zij intussen overleden is op 30.05.2021. Betrokkene verklaarde verder in beide formulieren hoorrecht van 30.03.2021 en 21.10.2021 dat zijn 4 broers in België wonen, maar dat hij geen contact met hen heeft. Hij vermeldt ook hun namen niet. Op 21.10.2021 meldt hij tot slot nog de aanwezigheid van een tante in België (zonder haar naam te noemen) en 6 neven en nichten, met name: (...). In het Rijksregister vonden we de volgende informatie terug:

Betrokkenes nichten (...) en (...), en zijn neef (...) zijn de kinderen van betrokkenes oudste broer (...) en zijn schoonzus (...). Alle drie verkregen ze de Belgische nationaliteit in functie van hun vader op 27.03.1992. De oudste broer M. (...) scheidde van zijn echtgenote bij uitspraak van de Rechtbank van eerste aanleg te Tongeren op 09.06.2009. Volgens de bezoekerslijst van de gevangenis waarover DVZ beschikt ontving betrokkene ongeveer 1 keer per maand bezoek van zijn nicht H. (...), 1 keer om de twee maanden van zijn nicht N. (...) en zijn neef U. (...) bezocht hem op 05.08.2021, 24.08.2021, 08.11.2021, 01.12.2021 en 18.12.2021. Zijn schoonzus S. (...) Z. (...) heeft hem slechts 3 keer in de gevangenis bezocht tussen 14.06.2016 en 09.01.2018. Zijn broer M. (...) was medebeklaagde bij de veroordeling van 25.03.2016 en was reeds veroordeeld wegens drugsfeiten op 09.03.2009. Zijn neef U. (...) was medebeklaagde bij de veroordeling van 23.12.2009 en maakte later deel uit van de XTC-bende van betrokkenes broer M. (...) (zie infra). Betrokkenes neef (...) en nicht (...), zijn de kinderen van zijn broer (...) (°13.12.1960) en (...) (°28.07.1970). Hun ouders zijn gescheiden bij uitspraak van de Rechtbank van eerste aanleg te Tongeren op 05.06.2012. Geen van hen is betrokkene ooit komen bezoeken in de gevangenis. Betrokkenes broer M. (...) was medebeklaagde bij zijn veroordeling van 30.04.1992 en is gekend wegens o.a. diefstal met geweld of bedreiging, opzettelijke slagen en verwondingen deels met arbeidsongeschiktheid tot gevolg, weerspanningheid, verboden wapendracht, gijzeling en zit momenteel ingevolge zijn veroordeling door het Hof van Beroep te Antwerpen op 18.11.2020 een gevangenisstraf van 3 jaar uit in de gevangenis van Hasselt wegens vervaardiging van psychotrope stoffen/verdovende middelen (cannabis), een daad van deelneming zijnde aan de hoofd of bijkomstige activiteit van een vereniging, en diefstal. Betrokkenes neef P. (...) D. (...) (°19.05.1997) is eveneens Belg en de zoon van betrokkenes broer P. (...) M. (...) (°27.09.1962) en K. (...) D. (...) (°14.10.1963). Zij komen evenmin voor op de bezoekerslijst van de gevangenis. Zijn broer M. (...) is eveneens een notoir figuur in het drugsmilieu (cf. krantenartikel Het Belang van Limburg dd. 24.12.2014 : https://www.hbvl.be/cnt/dmf20141224_01446174 - hierin lezen we dat verschillende leden van de familie P. (...), waaronder de neef U. (...), werden veroordeeld als lid van de XTC-bende onder leiding van betrokkenes broer).

M. (...) was medebeklaagde bij betrokkenes veroordeling van 25.03.2016. Diens zoon D. (...) blijft volgens het Rijksregister ook al in hechtenis gezeten te hebben in Brugge op 13.12.2019.

De vierde broer van betrokkene tenslotte betreft P. (...) A. (...) (°14.10.1965), met Nederlandse nationaliteit en is houder van een E+-kaart. Ook hij bezit een strafblad voor onder meer diefstal met geweld of bedreiging met wapens, afpersing, weerspanningheid en gijzeling en heeft betrokkene nooit bezocht in de gevangenis.

Van de tante waarvan sprake hebben we bij gebrek aan verdere informatie geen gegevens teruggevonden. Echter, vermits betrokkene zelf aangeeft dat geen contact meer te hebben met zijn broers, hij geen gegevens verstrekt heeft over zijn tante en de relaties met zijn neven, nichten en schoonzussen kennelijk niet van die aard zijn dat ze de normale affectieve banden overstijgen, vallen deze familieleden niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. De relaties met deze familieleden kunnen verder gezet worden middels korte bezoeken aan het land waar betrokkene zou verblijven en via de moderne communicatiemiddelen.

Tot slot verklaarde betrokkene op 21.10.2021 ook nog dat hij een tante, een neef en 2 nichten in Lille (Frankrijk) heeft, twee ooms in Nijmegen (Nederland), een oom in Bonn (Duitsland) en een oom in Basel (Zwitserland). Aangezien deze personen in het buitenland verblijven, heeft deze beslissing geen invloed op de relaties die hij eventueel nog met hen onderhoudt. Zij kunnen evenwel betrokkene eventueel moreel en financieel ondersteunen bij de re-integratie in zijn herkomstland of bij de vestiging met zijn echtgenote in een andere EU-lidstaat.

Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het gezins- en privéleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit betrokkenes aanhoudend delinquent gedrag voortvloeit, is superieur aan de familie- en gezinsbelangen die hij eventueel zou kunnen doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het weigeren van het verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.

Betrokkene is in België geboren en is heden 50 jaar oud. Hij ondergaat momenteel zijn dertiende detentie in een Belgische gevangenis en strafeinde is voorzien op 21.08.2028. Vanaf de leeftijd van 18 jaar kwam betrokkene onophoudelijk in aanraking met de gerechtelijke instanties. Op een periode van 31 jaar liep hij in België en Nederland maar liefst 32 strafrechtelijke veroordelingen op met een totale strafduur van 30 jaar en 7 maanden, en heeft hij meer dan 13 jaar doorgebracht in gevangenschap. Betrokkenes verblijf in België werd verschillende keren onderbroken gedurende meer dan 2 jaar, nl. tijdens zijn detentie van 06.10.1998 tot 09.02.2001 (met strafonderbreking van 15.12.1998 tot 27.01.1999), op 11.04.2003 werd hij van ambtswege geschrapt uit het bevolkingsregister van Maasmechelen, vervolgens verbleef hij van 27.10.2004 tot 17.01.2006 in een Nederlandse gevangenis, hij zat van 06.07.2007 tot 21.08.2009 opnieuw in de Belgische gevangenis, en wist zijn verblijf pas op 22.12.2010 te regulariseren dankzij een aanvraag 19ter dd. 04.06.2010 op basis van het huwelijk met C. (...) V. (...). Op 21.08.2015 werd betrokkene een tweede keer ambtelijk geschrapt en hij zat vervolgens opnieuw opgesloten van 16.11.2015 tot 19.09.2019. Op 02.10.2019 vroeg betrokkene bij de gemeente Maasmechelen de herinschrijving aan en pas op 28.05.2020 werd u heringeschreven met afgifte van een F+-kaart geldig tot 29.05.2025. Betrokkene heeft dus tevens heel lang geen verblijfsrecht gehad in België. Gezien betrokkene in België geboren is, is het logisch dat hij hier zijn schoolopleiding heeft genoten en hij naast zijn familie, die quasi allen de Belgische nationaliteit hebben verworven, en zijn Italiaanse schoonfamilie, een vriendenkring zou hebben opgebouwd. In het hoorrecht van 21.10.2021 verklaarde hij dat hij kleuteronderwijs volgde bij Basisschool De Brug in Maasmechelen, lager onderwijs in het Atheneum Maasmechelen en middelbaar onderwijs in het PTS Maasmechelen. De door betrokkene ingevulde vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht bevat geen informatie met betrekking tot vrienden in België (schoolvrienden van destijds en/of huidige vrienden). Hoe dan ook: de contacten met vrienden alhier kunnen via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar hij verblijft, onderhouden worden. Daarnaast kunnen zij betrokkene ook vanuit België ondersteunen bij zijn herintegratie in Turkije dan wel in een ander land.

Na zijn schoolperiode, op de leeftijd van 18 jaar, startte betrokkene zijn loopbaan als draaideurcrimineel. Uit het politieverlag dd. 23.03.1992 van de Politie Maasmechelen blijkt dat toen reeds enkele jaren gekend stond als een grote vechtersbaas. "Betrokkene staat in onze gemeente en ook de aangrenzende gemeenten bekend als een gevaarlijk type welke voor niets of niemand terugdeinst. Hij is vooral bekend geworden door op studentenfuiven steeds amok te maken. Betrokkene heeft meestal Turkse vrienden van hetzelfde allooi welke zich aan hem optrekken. Betrokkene had maar een korte periode gewerkt, stond op de dop en voor het overige leefde hij op de kosten van zijn ouders." Uit zijn verblijfshistoriek blijkt dat telkens betrokkene weer op vrije voeten kwam, het niet lang duurde voor hij alweer nieuwe strafbare feiten pleegde, waarbij zijn agressie jegens personen, openbaar gezagsdragers in het bijzonder, alsook druggerelateerde misdrijven en zijn gebrek aan respect voor andermans eigendommen de rode draad vormen.

Zijn prominent strafblad en al zijn strafuitvoeringen hebben uiteraard nefaste gevolgen gehad voor betrokkenes tewerkstelling op de reguliere arbeidsmarkt. We citeren uit vonnis nr. 414 van de Correctionele rechtbank van Tongeren dd. 08.03.2013: "In het "Evolutieverlag- Vrijheid onder voorwaarden" dd. 11.03.2011 geeft verslaggeefster aan: "Hij geeft toe dat er coke gevonden werd en dat hij pakjes klaarmaakte voor anderen. Hij stelt verder dat er soms geen alternatief is. Gegeven zijn strafblad krijgt hij geen fatsoenlijke job en heeft hij geen vast inkomen... Dat de uitzichtloosheid van de situatie en houding van beklaagde en diens stilzwijgend voornemen te volharden in zijn crimineel handelen niet beter kan omschreven worden. (...) Dat het strafverleden van beklaagde aantoonde dat hij een onverbeterlijke dader is aangaande drugsdelicten." Dit vonnis betrof betrokkenes zesde veroordeling voor drugsfeiten (veroordeling dd. 12.10.2004 in NL meegerekend) en hij werd na deze feiten nog 3 keer veroordeeld wegens drugsmisdrijven. In de formulieren hoorrecht van 30.03.2021 en 21.10.2021 geeft betrokkene aan dat hij in de maand mei 2021 vier weken stage kon lopen bij de Groendienst van Maasmechelen en dat hij op het einde van zijn stage een contract voor 5 jaar kreeg aangeboden. Zijn advocaat vroeg op 04.11.2021 een bijkomende termijn om betrokkenes beroepstraject beter te kunnen staven, hetgeen door de Administratie werd toegestaan, maar tot op heden heeft

betrokkene verder niets meer voorgelegd daaromtrent. Uit de tewerkstellingsdatabank Dolsis blijkt dat betrokkene van 13.02.2001 tot 23.04.2001 als bouwvakker tewerkgesteld was bij (...) BVBA, van 17.09.2014 tot 28.08.2015 als interimarbeider bij (...)BVBA, en als stagiair bij VDAB vanaf 20.04.2021 en bij het (...) NV van 26.04.2021 tot 31.05.2021. Het contract voor 5 jaar in de Lokale Diensteneconomie werd op 03.06.2021 geannuleerd. Betrokkene is nergens aangemeld geweest als zelfstandige. Bijgevolg heeft hij tijdens heel zijn leven slechts 14 maanden meegedraaid in de reguliere economie, wat bezwaarlijk aanzien kan worden als een duurzame economische binding met zijn geboorte- en gastland. Betrokkene vroeg tijdens de periode van zijn elektronisch toezicht een leefvergoeding aan bij het VCET, hij kunt immers niet terugvallen op een werkloosheidsvergoeding of een leefloon van het OCMW.

Betrokkene legde in het verleden onder meer een certificaat van de opleiding schilder en van de opleiding behanger bij het CVO De Verdieping te Heusden-Zolder dd. 30.12.2019 voor, en mailverkeer van de VZW Sociaal Bedrijvenscentrum dd. 25.03.2021 en 30.03.2021, de VDAB dd. 29.03.2021 en de VDAB-bemiddelaar van de Werkwinkel te Maasmechelen dd. 30.03.2021 waaruit blijkt dat zijn kandidatuur voor de stage bij de Groendienst bij SBM Maasmechelen weerhouden werd; dat hij na een gunstig medisch onderzoek op 01.04.2021 eerst een beroepsverkennde stage (voorzien van 03.05.2021 tot 28.05.2021) aanvat en dat indien deze controle en de stage voor zowel betrokkene als de werkgever goed verloopt, hij kan starten in een LDE contract (Lokale Diensten Economie) van 5 jaar. Ondanks de inspanningen van de maatschappij om betrokkene, met het oog op zijn reclassering, een opleiding aan te bieden in een knelpuntberoep als schilder-decorateur en hoogtewerker, en zijn stage bij de Groendienst met perspectief op een 5-jaar contract in de Lokale Diensteneconomie, koos betrokkene opnieuw resoluut voor snel en grof geldgewin via de drugscriminaliteit. Gelet op de veelvuldige herhaling van de feiten blijkt het in het minst betrokkenes intentie om een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland en dus op duurzame wijze te willen integreren. De in België opgedane kennis en beroepservaring, alsook zijn kennis van het Turks, Nederlands, Engels en (een beetje) Italiaans – zoals hij zelf aangaf – kan betrokkene van nut zijn om een nieuwe start te nemen in Turkije of in elk ander land waar hij besluit zich (eventueel met gezin) te vestigen.

Met betrekking tot de gezondheidstoestand verklaarde betrokkene in de twee formulieren hoorrecht niet aan een ziekte te lijden die hem belemmert te reizen of naar het herkomstland terug te keren. Hoewel zijn jarenlang druggebruik ongetwijfeld een negatieve impact heeft op betrokkenes mentale en fysieke welbevinden, lijkt dit geen onoverkomelijke hinderpaal voor een verwijdering naar Turkije, gezien hij daar ook toegang kan hebben tot een gepaste medische en psychische verzorging. Er zijn heden geen elementen die anders zouden kunnen doen oordelen.

Niettegenstaande betrokkene sinds zijn geboorte het grootste deel van zijn leven in België heeft doorgebracht en de meeste van zijn familieleden de Belgische nationaliteit bezitten, heeft hij zelf nooit stappen ondernomen om een naturalisatieaanvraag in te dienen, hetgeen erop wijst dat hij meer belang hecht aan zijn Turkse afkomst en cultuur dan aan de Belgische. Ook al verklaart betrokkene heden geen enkele band te hebben met zijn “herkomstland”, kan niet zonder meer aangenomen worden dat hij geen andere banden dan zijn nationaliteit meer zou hebben met Turkije. Betrokkene zijn moedertalen zijn Turks en Nederlands en hij is opgegroeid in een Turks gezin waardoor hij wordt geacht vertrouwd te zijn met de Turkse cultuur en gewoonten. Bij zijn aanvraag voor duurzaam verblijf op 31.03.2015 legde hij een Turks paspoort nr. (...) voor, afgeleverd in Istanbul en geldig van 27.04.2011 tot 27.04.2021, wat veronderstelt dat hij er in 2011 nog is teruggekeerd. Betrokkenes advocaat meldde in zijn verzoekschrift voor de RVV van 30.04.2020 dat hij de laatste keer in Turkije was tijdens een citytrip zo’n 6-7 jaar geleden (dit moet dan in 2013-2014 geweest zijn). Verder is betrokkene klaarblijkelijk op de hoogte van de politieke actualiteit in Turkije, vermits hij aangeeft niet terug te willen keren naar Turkije omdat hij een andere politieke voorkeur draagt dan het huidige bewind. Betrokkene stelt dat al zijn familie in Europa woont, maar zij alsook zijn Turkse vriendenkring beschikken ongetwijfeld nog over familieleden en/of kennissen in Turkije, die zij zouden kunnen aanspreken om hem te helpen bij zijn reïntegratie aldaar. Hoe dan ook laat betrokkenes leeftijd toe te veronderstellen dat hij in staat is om op zelfstandige basis zijn leven in Turkije opnieuw op te bouwen en zijn banden met dat land terug aan te sterken. Hoewel aangenomen kan worden dat een terugkeer enige aanpassing zal vergen, gelet op het jarenlange verblijf in België, maakt betrokkene geenszins aannemelijk dat er onoverkomelijke obstakels daartoe zijn (cf. EHRM, Munir Johana v. Denmark, 12 januari 2021). Zelfs indien de integratie in Turkije wat moeizamer zou kunnen verlopen, maakt dit niet dat dit deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn (cf. EHRM, Veljkovic-Jucik v. Switzerland, 21 oktober 2020, §55).

Uit niks blijkt dat de banden die betrokkene met België opgebouwd heeft van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn

persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Meer nog, het lijkt duidelijk dat zijn gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen hij zich ophoudt en waarvan hij zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Gelet op zijn uitgesproken agressieve en criminele ingesteldheid, het totaal gebrek aan normbesef en schuldinzicht en betrokkene kennelijk de drugcriminaliteit als vanzelfsprekend middel beschouwt om in het levensonderhoud te voorzien, kan het risico dat hij in de toekomst nog strafbare feiten zal plegen, niet worden genegeerd. De bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid weegt zwaarder dan de privébelangen die betrokkene kan doen gelden.

Vanaf betrokkenes achttiende verjaardag kwam hij onophoudelijk in aanvaring met de politionele en gerechtelijke instanties. Op 30 jaar tijd liep hij in België én Nederland niet minder dan 32 strafrechtelijke veroordelingen op, waaronder 9 wegens druggerelateerde feiten, 6 wegens opzettelijke slagen en verwondingen, deels met arbeidsongeschiktheid tot gevolg, 5 wegens verboden wapenbezit, 3 wegens bedreigingen, 2 wegens vernielingen, 1 wegens afpersing, 1 wegens wederrechtelijke vrijheidsberoving, en 7 wegens verkeersinbreuken. Het straftotaal bedraagt intussen meer dan 30 jaar en 7 maanden en strafeinde is voorzien op 21.08.2028. Betrokkene brengt sinds 24.06.2021 zijn dertiende detentie door in een Belgische gevangenis en ook in Nederland heeft hij ruim 2 jaar vastgezeten in de gevangenis van Maastricht. Door zijn strafverleden komt hij niet meer in aanmerking voor uitstel of werkstraffen. Betrokkenes agressieve ingesteldheid, zijn gratis geweld en totaal gebrek aan norm- en waardenbesef alsook de zucht naar snel en grof geldgewin vormen de rode draad in zijn crimineel parcours zoals blijkt uit volgende bloemlezing uit de talrijke vonnissen in het administratief dossier:

Als jongeman trok betrokkene met zijn vrienden langs drankgelegenheden en vroeg hij gratis drank. Wanneer daar niet op werd ingegaan, sloeg hij, samen met zijn gezelschap de boel kort en klein met grote schade tot gevolg. Betrokkene maakte zich ook schuldig aan diefstal met geweld. Dit leidde tot zijn eerste veroordeling in 1992. De Correctionele rechtbank van Tongeren maakte in het vonnis van 30.04.1992 gewag “dat niet kan voorbij gegaan worden aan de omvang van de maatschappelijke onrust en de sfeer van terreur die betichte samen met anderen veroorzaakte; dat de ingesteldheid van deze betichte bijkomend wordt geïllustreerd door het feit dat hij de dag zelf dat hij uit voorlopige hechtenis werd vrijgelaten, opnieuw feiten pleegde; dat zijn ingesteldheid tevens blijkt uit het feit dat hij, lopende het onderzoek en de behandeling ter zitting nieuwe zeer ernstige feiten pleegde die nog bij het dossier konden worden gevoegd; dat als verzachtende omstandigheid het gunstig verleden van betichte kan worden weerhouden en zijn beperkt inzicht in de maatschappelijke onaanvaardbaarheid van zijn gedrag”. Gelet op zijn blanco strafblad toenertijd kreeg betrokkene een gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel voor 5 jaar voor 21 maanden en werd hij op 09.12.1992 in voorwaardelijke vrijheid gesteld.

Tussen 26.12.1992 en 08.02.1993 “oefende P. (...) zware druk uit op D. (...) V. die na een ongeval een vergoeding van 2.500.000 BEF had ontvangen. Onder bedreiging gaf V. 130.000 BEF aan P. (...). Ook D. (...) R. werd door P. (...) bedreigd en diende geld af te geven.” (cf. arrest Hof van Beroep te Antwerpen dd. 27.03.1997).

Met betrekking tot de feiten die leidden tot de veroordeling wegens wederrechtelijke vrijheidsberoving op 24.08.1993 lezen we: “Op 11.06.1993 komt P. (...) samen met twee kompanen toe in een bar te Hasselt. Om onduidelijke redenen die te maken hebben met het speciale milieu wordt een daar zijnde jonge vrouw onder dwang meegenomen en uiteindelijk in Nederland afgezet bij een bevriende barhouder. De volgende nacht wordt dezelfde jonge dame in Maasmechelen door hetzelfde gezelschap uit een auto gesleurd, meegenomen en uiteindelijk weer losgelaten. Het betreft dus een duidelijk geval van intimidatie in specifieke omstandigheden.”

Op 29.04.2010 had betrokkene slagen toegebracht aan een buschauffeur in de uitoefening van zijn bediening, in aanwezigheid van minderjarige kinderen. Uit een getuigenverklaring bleek dat de kinderen erg onder de indruk waren van het gebeuren (cf. vonnis van de Correctionele rechtbank van Tongeren dd. 14.03.2012).

De veroordeling van betrokkene door het Hof van Beroep dd. 16.06.2014 vond haar grondslag in een dispuut over een parkeerboete. In het vonnis van de rechtbank van Tongeren in eerste aanleg dd. 07.10.2013 lezen we: “Op 21.05.2012 ontving beklaagde op de Pauwengraaf te Eisden een parkeerretributie van parkeerwachter M.D. Beklaagde was niet akkoord en stopte bij M. die zich op dat ogenblik ter hoogte van de winkel ICI PARIS bevond. Op dat zelfde ogenblik wil B.V. (inspecteur van

politie) eveneens de ICI PARIS binnengaan met zijn vriendin. Beklaagde stopt op de rijbaan, stapt uit zijn auto en gaat naar de parkeerwachter toe.

Hij schreeuwt dat hij hem zal kapot maken en zijn benen zal breken als hij de parkeerretributie niet ongedaan maakt. B. roept naar beklagde toe dat hij verder moet rijden, wijzend op de file die zich achter hem vormt. Beklaagde gaat dan naar B. toe en met gebalde vuisten, trillend van woede schreeuwt hij dat B. zich niet moet moeien, dat hij hem kapot zal maken, zijn benen zal breken, dat hij een jaar niet zal kunnen werken enz. Beklaagde wordt uiteindelijk door een omstaander weggetrokken zodat B. de plaats kan verlaten."

Op 13.04.2014 werd betrokkene gearresteerd naar aanleiding van een vechtpartij aan de discotheek Versuz. Hij werd door inspecteurs H. en L. van de lokale politiezone HAZODI eerst voor verzorging naar het ziekenhuis gebracht en vervolgens naar het commissariaat. Betrokkene was geboeid. Ter plaatse sloeg hij zijn armen rond de hals van inspecteur H. en nam hem in een wurggreep. Inspecteur H. kon zich uiteindelijk bevrijden uit deze wurggreep. Uit het medisch attest van 13.04.2014 blijkt dat de aan inspecteur H. toegebrachte slagen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge hadden. Bij het verlenen van bijstand aan inspecteurs H. en L. werd inspecteur R. van de politiezone HAZODI gekwetst en was ook zij arbeidsongeschikt (cf. vonnis Correctionele rechtbank Hasselt dd. 19.05.2015).

De strafrechter van Tongeren oordeelde in zijn vonnis van 02.12.2016 "[...] Dat de overige ten laste gelegde feiten sub B, C, D en E wel bewezen zijn door het vooronderzoek en het onderzoek ter zitting. Deze feiten (dd. 15.11.2015) vinden hun oorsprong in de vordering van Mevr. V. om een door haar ontleend bedrag tbv 3.000 euro, overhandigd aan de vrouw van beklagde, terug te bekomen. Dit bedrag werd geleend gezien beklagde P. (...) T. (...) en zijn vrouw in financiële moeilijkheden verkeerden en de huur van hun appartement niet meer konden betalen. Dat beklagde P. (...) de feiten pleegde nadat hij zwaar onder invloed van alcohol verkeerde, een en ander na een doopfeest en na een bezoek aan een café. Dat dit laatste gegeven uiteraard niet kan gelden als een verzachtende omstandigheid. Dat de verwondingen die hij toebrengt aan Dhr P. voor niets nodig waren. Dat dit slachtoffer absoluut niets verkeerd gedaan had, maar dat hij helaas toevallig op het slechte moment op de slechte plaats was. Dat het dragen van een slagersmes door beklagde P. (...) T. (...) het ergste doet vermoeden en dat de verwondingen van slachtoffer P. dankzij de moedige tussenkomst van derden nog redelijk beperkt bleven."

Betrokkene is verder ook een onverbeterlijke dader inzake drugcriminaliteit. Zijn veroordelingen van 17.06.1996, 30.09.1999, 12.10.2004 (NL), 14.04.2008, 08.03.2013, 28.06.2013, 25.03.2016, 18.01.2018 en 06.01.2022 voor een totaal van 21 jaar gevangenisstraf liegen er niet om. Hij was herhaaldelijk betrokken bij het bezit en de verkoop, alsook bij het vervaardigen van grote hoeveelheden drugs en amfetamines. 3 keer werd betrokkene deelname aan vereniging weerhouden, waarvan 1 keer in de hoedanigheid van leidend persoon (veroordeling NL dd. 12.10.2004, Correctionele rechtbank Tongeren dd.14.04.2008 en Correctionele rechtbank Mechelen dd. 06.01.2022).

In het vonnis van de Meervoudige Strafkamer van Amsterdam dd. 12.10.2004 lezen we "Verdachte is betrokken bij het vervoer van een grote partij pillen, in de volksmond bekend onder de naam XTC.(...) Daarnaast beschikte verdachte over zwaar wapentuig met bijhorende munitie.(...) Gelet op de hoeveelheid verdovende middelen, de aard van het wapentuig dat verdachte bezat, het feit dat hij over valse papieren beschikte en heeft geweigerd openheid van zaken te geven, maakt aannemelijk dat verdachte een belangrijke (leiders-)rol speelde binnen een groep personen die zich met het vervoer en de handel in verdovende middelen, bezig heeft gehouden." Deze feiten leverden hem een gevangenisstraf op van 4 jaar, waarvan hij 2 jaar heeft uitgezeten in Nederland.

In het vonnis van de Correctionele rechtbank van Tongeren dd. 14.04.2008 gaf betrokkene toe schuldig te zijn aan de hem ten laste gelegde feiten (bezit en vervaardiging MDMA, cannabis, een daad van deelneming zijnde aan de hoofd of bedrijvigheid van een vereniging) maar hield hij voor niet de leidende figuur te zijn geweest, noch de opdrachtgever tot deze misdrijven. Betrokkene verwees daarvoor naar de verklaringen van zijn medebeklaagden, die ter zitting onder ede bevestigden dat hij geen leidinggevende rol uitoefende maar net zoals zij enkel in opdracht van betrokkene broer "M. (...)" hadden gehandeld. Deze verklaringen stonden echter in schril contrast met de verklaringen die deze personen hadden afgelegd tijdens het opsporingsonderzoek: "Uit de verklaringen, evenals uit de bij de huiszoeken aangetroffen goederen, de telefoonregistratie en observaties, is gebleken dat gedurende de in de dagvaarding weerhouden perioden in opdracht van verzetdoende P. (...) een XTC labo werd

geëxploiteerd afwisselend in de woning van B.R., en de door D.G.A. gehuurde woning te Leut. De totale productie zou de 40.000.000 XTC pillen overtreffen.(...) Verzetdoende partij P. (...) komt duidelijk naar voren als opdrachtgever die de betalingen regelde, elke betrokkene zijn uit te voeren taak aanwees, de MDMA leverde en de afgewerkte pillen in ontvangst nam. Hij gaf D.G.A. de opdracht tot het huren van de woning in Leut, van bestelwagens bestemd voor het transport van de materialen en afgewerkte producten, het bestellen van de basisproducten, het verhuizen en mee installeren van de tabletteermachine in Leut en het tabletteren en verpakken van de XTC-pillen. B.R. werd beopdracht tot het installeren en exploiteren van de tabletteermachine in zijn woning en deze te Leut, het leveren van technische ondersteuning mbt het onderhoud van de tabletteermachine en het leveren van het procedé voor het samenstellen van de poeders voor de tablettering. F.V. hielp in opdracht van verzetdoende partij P. (...) met de aanmaak en het verpakken van deze xtc pillen." De strafrechter verklaarde betrokkene verzet ongegrond en bevestigde de gevangenisstraf van 8 jaar en een geldboete van 125.000 euro initieel opgelegd door de Correctionele rechtbank van Tongeren op 06.12.2006.

Op 23.11.2010 werd betrokkene aangehouden voor onwettig bezit van circa 33,9 gram cocaïne en 990 gram speed in aanwezigheid van uw stiefzoon G. (...) M. (...) die op het ogenblik van de feiten 8 (bijna 9) jaar oud was.

In vonnis nr 414 van de Correctionele rechtbank van Tongeren dd. 08.03.2013 staat te lezen dat betrokkene aan de onderzoeksrechter op 23.11.2010 had verklaard: "Ik hield deze (drugs) bij voor een ander persoon wiens naam ik niet wens te vernoemen. Ik maakte de pakjes (cocaïne) en verdeelde deze drugs over paxons. Ik kreeg daar 100 euro per 50 gram voor. In het appartement verbleef tevens mijn vrouw en mijn zoon van 9 jaar..." De rechtbank achtte betrokkene uitleg aan de onderzoeksrechter ongeloofwaardig omwille van de oncontroleerbaarheid die hij zelf schepte en oordeelde dat dit enkel getuigde van zijn verwevenheid met het drugsmilieu. Ook de omvang en de verschillende soorten drugs toonden dat aan. Tevens blijkt uit dit vonnis dat betrokkene op 21.12.2010 voorwaardelijk was vrijgelaten onder naleving van de volgende voorwaarden: " - het naleven van een uitgaansverbod tussen 20.00 uur en 06.00 uur, behoudens voor beroepsbezigheden; - gaan werken of op een actieve manier werk zoeken en de bewijzen hiervan bijbrengen bij de justitieassistent; - zich onthouden van alle contacten met personen gerelateerd aan het drugsmilieu.

Dat beklaagde (betrokkene) op het moment van het opleggen van voormelde voorwaarden hiermee akkoord gegaan is. Dat diens voornemens geuit aan de raadkamer evenwel van korte duur waren gezien diens feitelijke gedragingen (...) betreffende de feiten dd. 18.01.2012 (waarvoor betrokkene op dezelfde dag veroordeeld werd bij vonnis nr 413). Op 18.01.2012 werden er bij u meer dan 5.000 XTC-pillen, 1.522 gram MDMA poeder, 525 gram amfetaminepasta voor verkoop, en bijna 3 gram amfetaminepoeder voor eigen gebruik, alsook 2 flessen van 500 ml PMK aangetroffen, nl. precursor voor de aanmaak van MDMA. De feiten waren bewezen aan de hand van het gevoerde vooronderzoek en onderzoek ter zitting, het geanalyseerde GSM-verkeer en de huiszoeking bij betrokkene. "Uit dit laatste blijkt onder meer de omgang van beklaagde (betrokkene) met de genaamde S.G. (alias "Pino"), zijnde een notoir drugsfiguur, waarmee beklaagde een afspraak/onderhoud had vlak voor diens aantreffen in café "(...)". De uitleg van beklaagde, gegeven aan de onderzoeksrechter op 18.01.2012 dat hij de aangetroffen producten diende bij te houden voor een derde is ongeloofwaardig en getuigt enkel van de verwevenheid van beklaagde met het drugsmilieu. Dat ook de omvang en de verschillende soorten drugs die verwevenheid aantonen. "(...) Dat beklaagde in onderhavig bundel in voorhechtenis zat van 18.01.2012 tot 14.02.2012. Dat de raadkamer beklaagde op deze laatste datum nog maar eens in vrijheid stelde onder naleving van de volgende voorwaarden: De woning niet verlaten tussen 20.00 uur en 07.00 uur. Een cursus volgen bij het C.A.D.(Centrum voor alcohol- en andere drugproblemen). Zich onthouden van iedere vorm van contact met personen uit het drugsmilieu in de ruimste zin van het woord. Zich wekelijks aan urinetesten onderwerpen bij zijn huisarts en de bewijzen hiervan bijbrengen bij de Lokale Politie Lanaken-Maasmechelen, op tijdstippen die met hen dienen te worden afgesproken. Zich onmiddellijk aanbieden bij de onderzoekers telkens hierom wordt verzocht. Een begeleiding volgen bij de justitie-assistent en hiertoe telefonisch contact met hen nemen, binnen de 48 uren na kennisname van deze beschikking." Betrokkene had de rechtbank twee keer om een werkstraf verzocht maar de rechtbank ging daar telkens niet op in ondanks het feit dat hij toen beweerde werk te hebben, gezien betrokkene raadsman in beide strafdossiers geen enkel stuk had aangebracht dat bewees dat hij de voormelde voorwaarden had nageleefd en hij niets uit zijn vroegere veroordelingen geleerd had. De raadsman van betrokkene had voor beide zaken de samenvoeging gevraagd in toepassing van artikel 65 van het Strafwetboek, zodat hij slechts 1 straf, nl. de zwaarste zou krijgen, maar de Correctionele rechtbank ging daar niet op in omdat de ten laste gelegde feiten in de beide bundels in tijd te ver uit elkaar lagen. Daarom tekende betrokkene beroep aan bij het Hof van Beroep te Antwerpen met de

vraag om toepassing te maken van artikel 65, lid 2 SW. In zijn arrest van 28.06.2013 oordeelde het Hof dat beide misdrijven de opeenvolgende en voortgezette uitvoering waren van eenzelfde misdadig opzet, maar vond de opgelegde straf van 24 maanden en een geldboete van 6.000 euro bij vonnis 413 geen voldoende bestraffing voor alle misdrijven samen, zodat u een bijkomende gevangenisstraf kreeg opgelegd van 12 maanden.

Op 26.02.2016 diende betrokkene zich met 4 medebeklaagden, waaronder zijn broers M. (...) en M. (...), te verantwoorden voor de strafrechter van Hasselt voor drughandel in de gevangenis (nl. amfetamine (speed), heroïne en cannabis). Deze feiten pleegde hij tussen 1 april 2013 en 31 december 2013. Ten aanzien van 3 beklaagden, waaronder zijn broers, lagen onvoldoende bewijzen van schuld voor, zodat zij werden vrijgesproken. De schuld van betrokkene en die van beklaagde G. M. (...), was bewezen op basis van de resultaten van het vooronderzoek en het onderzoek ter zitting. Uit het strafdossier blijkt dat "beklaagde M. (...) telefonisch contact had met de nummers van V. (...) C. (...) en D. (...) P. (...); dat er zowel stortingen vanuit gevangenisrekeningen per postmandaat van gedetineerden als stortingen van de gevangenisrekening van beklaagde M. (...) gebeurden aan M. (...) V. (...), echtgenote van beklaagde P. (...) T. (...); dat het nummer van D. (...) P. (...) eigenlijk werd gebruikt door beklaagde; de verklaringen van M. (...) V. (...), waarin ze bevestigde dat P. (...) T. (...) het nummer van D. (...) gebruikte en ook de persoon was die de richtlijnen gaf over het hoe en wanneer afhaken van de door de gedetineerden gestorte sommen. Zij verklaarde dat hij de code aan haar gaf en dat ze naar verschillende kantoren ging op aanraden van T. (...) zodat het niet zou opvallen." De rechter concludeerde dat : "Beklaagde P. (...) T. (...) de ontvangst van de betalingen voor de leveringen van de drugs in de gevangenis organiseerde van buiten de gevangenis uit. Hij stond in contact met beklaagde M. (...) die de drugs verdeelde in de gevangenis. Het feit dat uit het onderzoek niet naar voor is kunnen komen hoe de drugs de gevangenis in gesmokkeld werden en hoe beklaagde M. (...) deze in ontvangst kreeg, doet geen afbreuk aan de vaststelling (...) dat onbetwistbaar blijkt dat zowel beklaagde P. (...) T. (...) als beklaagde M. (...) een rol speelden bij de drughandel in de gevangenis." (cf. vonnis van de Correctionele rechtbank Hasselt dd. 25.03.2016). Betrokkene werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar en een geldboete van 6.000 euro.

Op 18.01.2018 werd betrokkene nog maar eens veroordeeld tot 3 maanden gevangenisstraf en een boete van 6.000 euro omdat hij op 01.04.2016 betrapt werd in de gevangenis van Hasselt op het bezit van speed. Uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt dat zijn echtgenote hem daags voordien had bezocht.

Uit het verslag en advies van de gevangenisdirecteur van Hasselt betreffende uw voorwaardelijke invrijheidstelling dd. 23.01.2020 blijkt het volgende: "4. Inhoudelijke voorwaarden: a)Onderzoek van de wettelijke tegenaanwijzingen (...)

1.De afwezigheid van vooruitzichten op sociale reclassering : Betrokkene staat sinds 09/09/2019 onder ET. Hij woont bij zijn partner te Maasmechelen, volgt een VDAB opleiding schilder en volgt begeleiding bij Zorggroep Zin. (dit is een fusie van CAD Limburg en VGGZ, staat als ambulant centrum garant voor gespecialiseerde geestelijke gezondheidszorg en drugpreventie – zie <https://www.zorggroepzin.be>) Uit het aanvangsverslag blijkt dat het ET positief gestart is. 2. Het risico van het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten : Betrokkene werd reeds verschillende keren veroordeeld en kreeg ook al kansen om zich te herpakken. Bij aanvang van huidige detentie kreeg betrokkene een strafonderbreking afwachting van elektronisch toezicht aangezien zijn straftotaal toen minder dan 3 jaar bedroeg. Het ET startte op 28.07.2014. Betrokkene diende zich echter terug aan te bieden in de gevangenis omdat zijn straftotaal boven de 3 jaar kwam. Hij ontdeed zich van zijn enkelband op 18.10.2014 en bleef voortvluchtig tot 16.11.2015. Op 15.11.2015 werd betrokkene in het bezit gevonden van een vals Italiaans paspoort. Hij werd hiervoor veroordeeld (titel 11). Het risico op recidive op langere termijn is groot gelet op de justitiële voorgaanden, de agressieproblematiek, antisociale cognities, gebrek aan stabiliteit op vlak van tewerkstelling en financiën, gebrek aan een prosociaal netwerk. Zijn huidige relatie zou een beschermende factor zijn. We dienen hierbij te bemerken dat zijn relatie ten tijde van zijn ontvluchting ook reeds bestond. Volgens de PSD dient ingezet te worden op tewerkstelling en agressiebegeleiding om het risico op recidive te verminderen.(...) 3. Het risico dat de veroordeelde de slachtoffers zou lastig vallen : Er zijn geen aanwijzingen (...) 4. De houding van de veroordeelde ten aanzien van de slachtoffers van de misdrijven die tot zijn veroordeling hebben geleid : Betrokkene heeft spijt ten opzichte van de slachtoffers. Naar eigen zeggen zijn er betalingen aan de BP'en gebeurd via de advocaat. b) Evaluatie van het sociaal reclasseringsplan waaruit de perspectieven op reclassering van de veroordeelde blijken in het licht van de tegenaanwijzingen (...) Betrokkene staat onder ET. Uit het aanvangsverslag blijkt dat dit goed gestart is en dat betrokkene zich houdt aan de voorwaarden.

Gemotiveerd voorstel tot toekenning of weigering van het elektronisch toezicht : Het ET is positief van start gegaan. Als ter zitting blijkt dat dit nog steeds goed loopt, geven we een positief advies voor VI. “

De SURB van Antwerpen kende u op 10.04.2020 inderdaad de voorwaardelijke invrijheidstelling toe. Zij motiveerde haar vonnis als volgt: “U heeft een groot aantal titels in uitvoering wegens opzettelijke slagen en verwondingen, verboden wapendracht, opzettelijke brandstichting, bedreigingen, valsheid in geschriften en inbreuken op de drugswetgeving. Uw strafeinde is voorzien voor 10 juni 2024. U heeft een uitgebreid strafregister en bent vandaag aan uw 13de detentie toe. Dit wijst op een aanslepend probleem. De PSD maakt melding van antisociale cognities en gebrek aan een prosociaal netwerk. Bovendien is er sprake van een agressieproblematiek al vanaf jonge leeftijd. Tijdens huidige detentie werd een positieve evolutie vastgesteld. Zo heeft u meer stabiliteit op het vlak van relaties en wist u een vriendenkring op te bouwen van personen die geen banden hebben met criminaliteit. (...) U woont bij uw echtgenote en haar zoon in Maasmechelen, Akkerstraat 36 bus 3. Door uw detentie was uw identiteitskaart vervallen en werd uw verblijfsrecht ingetrokken. U bent een procedure opgestart om uw verblijf te regulariseren. In afwachting van een beslissing beschikt u momenteel over een tijdelijk verblijfsrecht. U volgde met succes de beroepsopleiding schilderen bij de VDAB. U dacht met een artikel 60 OCMW wetgeving aan de slag te kunnen na uw elektronisch toezicht. In afwachting daarvan bent u gestart met vrijwilligerswerk bij Alternatief. Uiteindelijk bleek een artikel 60 niet mogelijk omwille van het te hoog inkomen van uw partner. De piste die momenteel gevolgd wordt, is het concretiseren van maatwerk bij Alternatief. Dit is momenteel on hold door de maatregelen in het kader van Covid 19. U volgt op zeer regelmatige basis agressiebegeleiding bij VGGZ Team Forte. Momenteel verloopt de begeleiding wekelijks per telefoon. U heeft voorlopig als enig inkomen de financiële tegemoetkoming van het VCET. U betaalt hiermee in maandelijkse schijven uw burgerlijke partijen en gerechtskosten. De gevangenisdirecteur en het Openbaar Ministerie adviseren positief voor een voorwaardelijke invrijheidstelling en verwijzen hiervoor naar het gunstig verloop van het elektronisch toezicht.(...) Uit de voorliggende verslaggeving blijkt dat u de adviezen van de justitieassistent goed opvolgt en dat u gemotiveerd bent om het over een andere boeg te gooien en om een stabiel leven te leiden. Omdat er voldoende uitzichten zijn op een sociale re-integratie kent de rechtbank u vandaag de voorwaardelijke invrijheidstelling toe. U dient zich er bewust van te zijn dat het naleven van de voorwaarden en afspraken ook tijdens de voorwaardelijke invrijheidstelling nauwgezet zal opgevolgd worden en dat het uw verantwoordelijkheid is om goed gebruik te maken van de geboden kans.” Uit dit vonnis blijkt tevens dat betrokkene omwille van de maatregelen met betrekking tot Covid-19 niet kon gehoord worden tijdens de zitting in het gerechtshuis op 7 april 2020 maar dat hij vertegenwoordigd was door zijn advocaat.

Zoals reeds eerder werd aangetoond, dient er van mevr. C. (...) ook niet veel controle verwacht te worden.

Op 06.05.2021 troffen de politiediensten een kennelijk synthetisch drugslabo aan in een loods gelegen te (...), alwaar het voertuig Ford Focus van betrokkene schoonvader meermaals ANPR gecapteerd werd in de rechtstreekse omgeving. Naar aanleiding van de bij betrokkene gevoerde huiszoeking werden allerhande laboratoriumapparatuur aangetroffen, alsook een elektrische vacuümpomp, een vacuümmachine en een precisieweegschaal, dewelke lijken te kunnen kaderen in de productie van psychotrope stoffen. Daarnaast werd een hoeveelheid aan verdovende middelen gevonden (52 gram cannabis) en 6110 EUR cash geld. Naar aanleiding van zijn arrestatie op 23.06.2021 herriep de SURB Antwerpen betrokkene voorwaardelijke invrijheidstelling bij vonnis van 15.07.2021. Zij stelde in haar vonnis: “Bij vonnis van deze rechtbank van 10 april 2020 werd u een voorwaardelijke invrijheidstelling toegekend. U diende onder meer de volgende voorwaarden na te leven: geen strafbare feiten plegen, geen drugs bezitten of gebruiken, geen alcohol misbruiken, actief zoeken naar werk en van zodra mogelijk regelmatig werken in dienstverband. Op 1 juli 2021 werd uw dossier aanhangig gemaakt door het openbaar ministerie met het oog op de herroeping van uw voorwaardelijke invrijheidstelling wegens niet naleving van de bijzondere voorwaarden en daar u een ernstig gevaar zou uitmaken voor de fysieke en/of psychische integriteit van derden. U zou op 24 juni 2021 onder aanhoudingsmandaat geplaatst zijn wegens ernstige aanwijzingen van schuld inzake de betrokkenheid bij een synthetisch drugslabo.(...)”

Het komt niet aan de strafuitvoeringsrechtbank toe om te oordelen over uw al dan niet betrokkenheid bij de aanmaak van en de handel in verdovende middelen/psychotrope stoffen. De bevoegde instanties zullen zich hierover nog buigen en desgevallend een gepaste sanctie uitspreken. Feit is dat uit de objectieve vaststellingen van de politie blijkt dat u in het bezit was van 52 gram cannabis. U heeft derhalve de voorwaarde nummer 10 geschonden.”

De Correctionele rechtbank van Mechelen achtte betrokkene betrokkenheid bij de productie of aanmaak van verdovende middelen/psychotrope stoffen en precursoren, in het kader van een vereniging in haar vonnis van 06.01.2022 bewezen. Zij steunde daarbij op de verklaringen van de twee medebeklaagden die stelden aangestuurd te zijn door "toto 1969"; de uitlezing van betrokkene zijn GSM, het retro-actief telefonie-onderzoek en de aanduiding van derde beklaagde P. van de woonplaats van "toto 1969", waaruit blijkt dat betrokkene "toto 1969" is, de ANPR-captaties van het voertuig Ford waarmee hij zich verplaatste, alsook het zendmastonderzoek, waaruit blijkt dat hij zich tijdens de incriminatieperiode vaak in de directe omgeving van het drugslabo bevond, de resultaten van de huiszoeking die bij hem werd uitgevoerd, het feit dat een pakket dat aangetroffen werd in het drugslabo afgeleverd werd op een adres in Genk en dat op de dag van levering het voertuig waarmee hij zich verplaatste in de directe omgeving van dat leveringsadres werd gecapteerd, en zijn verklaring ter zitting waarbij hij zijn betrokkenheid bij de feiten heeft toegegeven en stelde hand- en spandiensten verleend te hebben. Bij het bepalen van de straffoemeting stelde de rechtbank: "De bewezen feiten van productie of aanmaak van middelen zonder voorafgaande vergunning zijn bijzonder ernstig. Zij getuigen van een gebrek aan normbesef en een neiging naar gemakkelijk en snel winstbejag, zonder zich te bekommeren om de dramatische gevolgen die een verslavingsproblematiek voor de druggebruiker en zijn omgeving kan teweeg brengen. Bovendien vormt de aanmaak van synthetische drugs een ernstige bedreiging voor de volksgezondheid en houdt de rechtbank rekening met de schade van dergelijke productie op de omgeving, waaronder de impact van de vrijgekomen toxische stoffen en de vervuiling die dergelijke productie met zich meebrengt." Betrokkene raadsman verzocht ter zitting om zijn straf te beperken tot een gevangenisstraf van 2 jaar. De rechtbank meende echter dat een hogere straf diende te worden opgelegd, gelet op de ernst van de feiten, het georganiseerd en winstgevend karakter ervan en betrokkene zijn strafrechtelijke voorgaanden, waaruit hij kennelijk geen enkele les heeft getrokken en waardoor enkel effectieve straffen mogelijk zijn. Bijgevolg werd betrokkene, in staat van bijzondere herhaling, veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar en een geldboete van 8.000 euro.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het EHRM. Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19/02/1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30/11/1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11/07/2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10/07/2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23/11/2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25/10/2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26/10/1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17/01/2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19/01/1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Daarnaast heeft betrokkene zich bovendien ook 5 keer schuldig gemaakt aan inbreuken op de wapenwetgeving, waarbij hij zich uiteraard niet kan verschuilen achter enige onwetendheid. Het voorhanden hebben van wapens bevordert het gebruik ervan en veroorzaakt gevoelens van onveiligheid in de samenleving. Betrokkene heeft hiermee een potentieel gevaarlijke situatie gecreëerd, omdat het voorhanden hebben van genoemde wapens kan leiden tot het gebruik ervan en dus een onaanvaardbaar risico voor de veiligheid van personen met zich mee kan brengen.

Betrokkene heeft ook herhaaldelijk gebruik gemaakt van valse identiteitsdocumenten in een poging zich te onttrekken aan de gerechtelijke instanties. Dit wijst op zijn onverbeterlijke criminele ingesteldheid.

Tenslotte werd betrokkene tussen 12.03.1991 en 23.02.2021 vijf keer politieel veroordeeld door de politierechtbank wegens verkeersinbreuken. De Wegcode bevat alle Belgische regels inzake verkeersveiligheid, er zijn 4 graden van overtredingen, de vierde graad betreft de zwaarste overtredingen en zijn automatisch het voorwerp van een dagvaarding voor de Politierechtbank. Hoewel deze veroordelingen geen correctionele veroordelingen zijn, gaat het toch om ernstige overtredingen omdat zij de veiligheid van mensen in gevaar kunnen brengen, hetgeen uit betrokkenes globaal handelen de minste van zijn zorgen blijkt. Ze tonen ook betrokkenes gebrek aan respect voor de minimale regels van de maatschappij waarin hij leeft.

Overwegende de aard van de gepleegde feiten, hun ernst en hun veelvuldigheid, hun bijzonder verontrustende karakter, de veroorzaakte verstoring van de openbare orde, het gratuite geweld dat betrokkene heeft gebruikt, zijn getoonde minachting voor andermans fysieke en psychische integriteit evenals het bijzonder traumatiserende karakter van zulk handelen voor uw slachtoffers;

Overwegende dat hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde en dat zijn aanwezigheid in het land een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast;

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het weigeren van betrokkenes verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar betrokkene zijn gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Gezien al deze overwegingen wordt betrokkenes aanvraag tot verblijf geweigerd overeenkomstig art. 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 43, §2 en 45, §2 van de vreemdelingenwet, van artikel 27 van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), van artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het fair balance beginsel en het vertrouwensbeginsel. Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Eerste onderdeel,

Artikel 43 Verblijfswet luidt:

" §1 De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. §2 Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong." (eigen benadrukking)

Artikel 45 §2 Verblijfswet luidt:

"§ 2 De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel van andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenen van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen." (eigen benadrukking)

Artikel 27 Richtlijn 2004/38/EG bepaalt:

"1 . Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen.

Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving -of bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart - de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden.

4. De lidstaat die het paspoort of de identiteitskaart heeft afgegeven, laat de houder van dit document die om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid uit een andere lidstaat is verwijderd, zonder formaliteiten weer toe op zijn grondgebied, zelfs indien het document is vervallen of de nationaliteit van de houder wordt betwist." (eigen benadrukking)

Artikel 20 2. a. VWEU luidt:

"2 . De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a. het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;"

Artikelen 43 en 45 Verblifswet vormen de omzetting van artikel 27 Richtlijn 2004/38/EG (Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de Verblifswet, *Pari. St., Kamer*, 2006- 2007, nr. 51-2845/001, 60-61 en Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 12 december 2016 tot wijziging van de Verblifswet, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, *Pari. St., Kamer*, 2016-2017, nr. 54-2215/001, 32-33).

Lidstaten dienen hun nationale recht uit te leggen conform het Unierecht (Hof van Justitie (hierna: HvJ) 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, 28; HvJ 6 november 2003, C- 101/01, *Lindqvist*, 87).

De nationale rechter dient ook, ten gevolge van de samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel uit artikel 4, lid 3 VEU, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven.

De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt immers naast het primair en secundair Unierecht eveneens een bron van Unierecht.

De uitlegging die het Hof van Justitie geeft aan een regel van Unierecht verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van die rechtsregel zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, par. 21).

Zo zette het Hof van Justitie in zijn rechtspraak uiteen dat er bijzondere situaties bestaan waarin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is.

Indien dit verblijfsrecht niet wordt toegekend, wordt de nuttige werking aan het burgerschap van de Unie ontnomen wanneer de Unieburger feitelijk gedwongen zou worden het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten als gevolg van de weigering om zulk verblijfsrecht toe te kennen. Zo zou hem het effectieve genot van zijn rechten als Unieburger immers worden onzegd.

Het betreft dus een afgeleid verblijfsrecht dat in bijzondere situaties voortvloeit uit artikel 20 VWEU (HvJ 8 maart 2011, C-34/09, *Ruiz Zambrano*, pt. 43 en 44 ; HvJ 10 mei 2017, C-133/15, *Chavez Vilchez e.a.*, pt. 63 ; HvJ 8 maart 2018, C-82/16, *K.A. e.a.*, pt. 51 en 52).

Het Hof van Justitie heeft aangegeven dat het aan de lidstaten toekomt te bepalen hoe zij dit afgeleide verblijfsrecht invullen. Dit neemt echter niet weg dat de nuttige werking van artikel 20 VWEU steeds moet worden gerespecteerd (HvJ 10 mei 2017, C133/15, *Chavez-Vilchez e.a.*, pt. 76; HvJ 8 maart 2018, C-82/16, *K.A.a.*, pt. 54).

In haar arrest van 8 mei 2018 (C-82/16) stelde het Hof van Justitie het volgende:

"57. Derhalve mag de weigering van een derde lander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, *EU:C:2017:590*, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VW EU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden onzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.

58. Het zou immers met het doel van artikel 20 VWEU in strijd zijn wanneer de derdelander zou worden gedwongen het grondgebied van de Unie voor onbepaalde tijd te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het tegen hem uitgevaardigde verbod van toegang tot dat grondgebied te verkrijgen,

zonder dat eerst is nagegaan of er tussen die derdelander en de Unieburger die lid is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat laatstgenoemde gedwongen zou zijn de derdelander naar zijn land van herkomst te vergezellen, terwijl juist wegens deze afhankelijkheidsverhouding in beginsel aan genoemde derdelander een verblijfsrecht zou moeten toekomen op grond van artikel 20 VWEU. " (eigen benadrukking) .

Deze rechtspraak kan naar analogie toegepast worden op de situatie van verzoeker.

DVZ haalt het strafrechtelijk verleden van verzoeker aan om hem een verblijfsrecht te weigeren, waardoor zijn echtgenote feitelijk gedwongen zal worden om België te verlaten.

Er werd onvoldoende onderzocht of er tussen verzoeker en zijn echtgenote een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan verzoeker een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat zijn echtgenote anders feitelijk gedwongen zou worden om België of zelfs de Europese Unie als geheel te verlaten, zodat aan zijn echtgenote het effectieve genot van haar rechten als Unieburger, in casu artikel 20 VWEU, zou worden ontnomen.

In casu is er wel degelijk sprake van een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn echtgenote.

Verzoeker heeft reeds geruime tijd een duurzame relatie met zijn echtgenote. In 2010 huwden zij, dus zij zijn al bijna 13 jaar getrouwd.

Bovendien heeft de echtgenote van verzoeker een zeer slechte gezondheid en wordt zij in België door verschillende specialisten behandeld (stuk 2). Hoewel zij in theorie ook in andere lidstaten kan worden verzorgd, brengt dit verschillende risico's met zich mee gezien haar uitgebreide pathologie. Zij heeft dan ook ondersteuning en verzorging nodig van haar echtgenoot.

Daarnaast heeft verzoeker ook geen verblijfsrecht in andere lidstaten, behalve in zijn "herkomstland" Turkije.

Indien verzoeker België zou dienen te verlaten, zou dit de facto betekenen dat ook zijn echtgenote België moet verlaten om zich bij verzoeker te voegen. Dan zou aan haar het effectieve genot ontnomen worden van de voornaamste rechten die zij ontleent aan haar status als Unieburger: namelijk het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Dit is zoals eerder uiteengezet een schending van artikel 20 VWEU.

Het in artikel 45 Verblijfswet vervatte evenredigheidsbeginsel vereist bovendien een billijke verhouding tussen enerzijds de door verzoeker geleden nadelen en anderzijds de voordelen die in het licht van het nagestreefte doel, namelijk het herstel en/of de bescherming van de openbare orde en rust.

Uit het voorgaande blijkt dat de genomen beslissing niet evenredig is.

Tweede onderdeel,

Verzoeker vormt een hecht gezin met zijn echtgenote en stiefzoon.

De bestreden beslissing suggereert dat verzoeker zich in elke EU-lidstaat naar keuze, alsook in zijn land van herkomst Turkije kan vestigen, medische verzorging kan krijgen, kan integreren, kan werken en een gezinsleven kan hebben.

Bovendien stelt DVZ in haar beslissing dat "hoewel betrokkenes echtgenote en diens zoon daartoe niet gedwongen kunnen worden, zij er evenwel voor zouden kunnen kiezen om zich samen met betrokkene te vestigen in een land waar hij de kans zou hebben samen hun gezinsleven verder te zetten".

Uit de bestreden beslissing kan dan ook worden afgeleid dat hoewel er geen inreisverbod en bevel om het grondgebied te verlaten werden opgelegd, verzoeker ook niet in België kan blijven.

Dit zou de echtgenote van verzoeker voor een onmogelijke keuze plaatsen tussen het land waar ze geboren werd, opgroeide, heel haar leven doorbracht en een kind kreeg enerzijds, en het volgen van haar echtgenoot anderzijds.

Niet alleen heeft de echtgenote van verzoeker nooit elders gewoond, haar zoon heeft ook de Belgische nationaliteit. De zoon is ook meerderjarig en bouwt zijn eigen leven in België.

Indien verzoeker niet langer in België kan blijven, is de kans reëel dat zijn stiefzoon hem niet om het even waar zal volgen en dat de echtgenote van verzoeker zal moeten kiezen tussen bij haar zoon blijven in België of haar echtgenoot volgen naar het buitenland.

DVZ ontkent niet dat verzoeker met zijn echtgenote een gezin vormt. Immers verkreeg verzoeker eerder reeds een duurzaam verblijfsrecht op basis van zijn huwelijk.

Artikel 8 EVRM biedt geen absolute bescherming van het privé- en familieleven, doch indien wordt afgeweken van artikel 8 EVRM moet die afwijking in verhouding staan met het nagestreefde doel (evenredigheidsbeginsel).

De administratieve overheid moet dan ook, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de zaak op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Hierbij dient zij rekening te houden het feit dat de vereiste van artikel 8 EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §83), en dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Verblijfswet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029).

De toepassing van de Verblijfswet moet aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM, de hogere norm, worden getoetst.

De Verdragsluitende staten hebben een onderzoeksverplichting om bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing telkens de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval grondig te onderzoeken in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, §54).

In de bestreden beslissing wordt een uitgebreid verslag gegeven over de veroordelingen van verzoeker. DVZ concludeert dat verzoeker nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde, waardoor zij besluit dat het familiale en persoonlijk belang van verzoeker ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde.

DVZ heeft onvoldoende onderzocht of de weigering van verblijf ter bescherming van de openbare orde in verhouding staat met de concrete individuele belangen van verzoeker.

Er dient een correcte en concrete billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoeker, enerzijds, en het algemeen belang, anderzijds (de zogenaamde "fair balance toets").

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat DVZ onvoldoende in concrete de individuele belangen van verzoeker én van zijn gezin heeft afgewogen.

In het kader van een redelijke afweging moeten een aantal elementen in rekening worden genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden met de Verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

Verzoeker heeft reeds geruime tijd een duurzame relatie met zijn echtgenote. Zij zijn immers reeds 12 jaar, bijna 13 jaar getrouwd en onderhouden een intensieve en liefdevolle relatie.

In de périodes dat verzoeker in de gevangenis verbleef kwam de echtgenote van verzoeker zeer regelmatig op (ongestoord) bezoek bij verzoeker en zij doet dit thans nog steeds, zoals ook blijkt uit de bestreden beslissing. Ook uit de eerdere geslaagde gezinsherenigingsprocedure blijkt de oprechte en intense relatie van verzoeker en zijn echtgenote.

Het weigeren van het verblijfsrecht van verzoeker zal zijn gezinsleven daadwerkelijk verbreken. Immers kan verzoeker niet in België blijven zonder verblijfsrecht. Hij wenst zijn leven te beteren, maar dit zal

onmogelijk zijn als hij bij strafeinde terug in de illegaliteit wordt geduwd wegens gebrek aan verblijfsrecht.

Zonder verblijfsrecht wordt hij dus de facto gedwongen in een ander land verblijf aan te vragen of zich te vestigen in zijn "land van herkomst" waar hij nooit heeft gewoond en dat hij alleen kent als vakantiebestemming.

De echtgenote van verzoeker kan hem niet volgen naar andere landen gezien haar zoon in België woont en de Belgische nationaliteit heeft. Bovendien heeft zij zelf een zeer slechte gezondheid en wordt zij in België door verschillende specialisten behandeld (stuk 2). Hoewel zij in theorie ook in andere lidstaten kan verzorgd worden, brengt dit heel veel risico's met zich mee gezien haar uitgebreide pathologie. Zij heeft dan ook ondersteuning nodig van verzoeker.

De gezondheidstoestand van de echtgenote van verzoeker verhindert haar bovendien om te reizen. Het zou dan ook voor haar onmogelijk zijn om de relatie te onderhouden op basis van gelegheidsbezoeken.

Bovendien heeft de echtgenote van verzoeker nooit elders gewoond dan in België. Het is evident dat zij verkiest hier te blijven wonen. Haar hele leven speelt zich hier af: zij heeft haar familie hier wonen, haar vriendenkring en zoon zijn hier. Hoewel zij de Italiaanse nationaliteit heeft, heeft ze weinig banden met dit land.

Er mag dus geen twijfel bestaan dat de bestreden beslissing zal leiden tot een daadwerkelijke breuk in het gezinsleven van verzoeker en dat de gezondheid en het privéleven van zijn echtgenote onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief kan worden verdergezet.

Vervolgens dient te worden gekeken naar de omvang van de banden van verzoeker met België.

Verzoeker is geboren in België en woont er reeds 50 jaar. Ook zijn familie woont in België. Hij heeft geen enkele band of aanknopingspunt met Turkije, het land van zijn nationaliteit.

De bestreden beslissing beticht verzoeker ervan meer belang te hechten aan zijn Turkse afkomst en cultuur dan aan de Belgische. Dit is echter niets meer dan speculatie.

DVZ baseert zich hiervoor op het feit dat verzoeker nooit stappen heeft ondernomen om een naturalisatieaanvraag in te dienen. Dit is echter irrelevant, zeker gezien het feit dat hij geboren is in België, hier naar school is geweest, gewerkt heeft en relaties opgebouwd.

Verder haalt DVZ aan dat verzoeker op de hoogte is van de politieke actualiteit in Turkije vermits hij heeft aangegeven niet te willen terugkeren naar Turkije omdat hij een andere politieke voorkeur draagt dan het huidige bewind.

We leven vandaag echter in een tijd waarbij het uiterst eenvoudig is het wereldnieuws te volgen. Het is niet uitzonderlijk te weten welke politieke partij de macht heeft in Turkije. Bovendien is verzoeker ook op de hoogte van het Belgische politieke klimaat en volgt hij de Belgische actualiteit evenzeer.

De vaststellingen waarop DVZ zich baseert hebben louter betrekking op de banden die verzoeker zou hebben met zijn herkomstland maar dit is geen voldoende inachtneming van zijn verblijf in België en de banden die hij heeft met België.

Het is vanzelfsprekend dat verzoeker een hechtere band heeft met België, het land waar hij opgroeide, naar school ging, werkte en een leven uitbouwde met zijn echtgenote. Hij is bovendien volledig ingeburgerd en heeft reeds geruime tijd verblijfsrecht genoten.

De banden van verzoeker met België zijn dan ook zeer hecht en beschermenswaardig.

Artikel 8 EVRM werd geschonden.

Derde onderdeel.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104).

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Verzoeker verkreeg in juni 2020 een F+ kaart op basis van zijn huwelijk met de huidige referentiepersoon.

Dit betekent dat DVZ op dat ogenblik geen probleem had met de antecedenten van verzoeker en zich de facto neerlegde bij de situatie.

Bovendien blijkt hieruit dat DVZ eerder oordeelde dat de relatie van verzoeker met zijn echtgenote beschermenswaardig bleek in verhouding tot het maatschappelijk belang.

Thans weigert men wel het verblijf. Deze gewijzigde houding kan moeilijk verklaard worden door een bijkomende veroordeling die verzoeker opliep.

Door de eerdere toekenning van de F+ kaart bleek dat verzoeker mocht vertrouwen op de overheid dat zijn strafrechtelijk verleden geen verder probleem kon vormen voor zijn verblijf. Deze verwachting, die overigens niet contra legem is, werd duidelijk niet gehonoreerd gezien er nu een weigeringsbeslissing in verband met het verblijf werd genomen.

Dit maakt een schending uit van het vertrouwensbeginsel.”

3.2 Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van het materiële motiveringsbeginsel. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van voormelde algemene beginselen moet worden onderzocht in het licht van artikel 43 van de vreemdelingenwet, aangezien de bestreden beslissing met toepassing van deze bepaling is genomen en verzoeker hiervan eveneens de schending aanvoert. Artikel 43 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 45, §2 van de vreemdelingenwet, hetgeen luidt:

"§2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen."

Artikel 43 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 27, eerste lid van de Burgerschapsrichtlijn. De *in casu* relevante onderdelen van artikel 45 van de vreemdelingenwet waren reeds eerder opgenomen in artikel 43, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, dat door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 10 mei 2007) werd vervangen als volgt:

"2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;"

In de parlementaire voorbereidingen van de voormelde wet van 25 april 2007 wordt in dit verband het volgende gesteld:

"Als algemene regel blijft gelden dat de binnenkomst en het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid, zoals blijkt uit artikel 27.1 van de richtlijn. De punten 1°, 2° en 3° van het artikel 43 blijven behouden: de richtlijn herneemt deze voorwaarden in respectievelijk artikelen 27.1, 27.2 en 15.2. Tegemoetkomend aan een opmerking van de Raad van State, wordt in het 2° punt het artikel 27.2 van de richtlijn geheel overgenomen."

Artikel 45, §2, eerste tot derde lid van de vreemdelingenwet vormt dan ook de omzetting van artikel 27, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn.

De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (cf. HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone* e.a., pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Bijgevolg moeten de artikelen 43 en 45 van de vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof. Artikel 43 van de vreemdelingenwet laat het bestuur toe om het verblijf van een familielid van een burger van de Unie te weigeren *"om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid"*. Uit de bewoordingen van de Burgerschapsrichtlijn, de rechtspraak van het Hof en de bewoordingen van artikel 45, §2, derde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat dit veronderstelt dat de vreemdeling door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor

een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De loutere vaststelling dat de vreemdeling een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt, volstaat op zich echter niet. Het bestuur – zoals ook uitdrukkelijk blijkt uit artikel 45, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet – moet bij zijn beoordeling het evenredigheidsbeginsel eerbiedigen.

Een maatregel die het recht van vrij verkeer beperkt omwille van redenen van openbare orde of openbare veiligheid, moet uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van betrokkene en niet op algemene overwegingen (cf. HvJ 8 april 1976, C-48/75, Royer, pt. 45-46; HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 48 en 49; HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 27; HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, pt. 49). Dit impliceert een individueel onderzoek naar het voorliggend geval. Voor de interpretatie van het begrip “*actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging*” heeft het Hof erop gewezen dat, opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (cf. HvJ 22 mei 2012, C-348/09, Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid, pt. 34).

De Raad benadrukt dat verweerder bij zijn beoordeling of een vreemdeling een gevaar voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid uitmaakt, over een zekere appreciatievrijheid beschikt. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en het behoort niet tot diens bevoegdheid om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker ontkent niet dat hij reeds dertien keer is gedetineerd in de gevangenis als gevolg van de talloze misdrijven die hij al heeft gepleegd. Verweerder concludeert dat, gelet op de aard van de gepleegde feiten, hun ernst en hun veelvuldigheid, hun bijzonder verontrustend karakter, de veroorzaakte verstoring van de openbare orde, het gratuite geweld dat betrokkene heeft gebruikt, zijn getoonde minachting voor andermans fysieke en psychische integriteit evenals het bijzonder traumatiserende karakter van zulk handelen voor zijn slachtoffers, verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde en dat zijn aanwezigheid in België een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast.

Verzoeker gaat niet concreet in op het motief dat hij weldegelijk een gevaar voor de openbare orde betekent, doch voert aan dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn gezinsleven. Verzoeker stelt dat zijn echtgenote door de bestreden beslissing gedwongen zal zijn om hem te volgen en het grondgebied van de Unie te verlaten, hetgeen in strijd is met artikel 20 van het VWEU. Hij stelt immers dat er een afhankelijkheidsrelatie tussen hen bestaat.

Artikel 20 van het VWEU bepaalt als volgt:

“1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;

(...)

Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”

In wezen betoogt verzoeker dat zijn echtgenote van hem afhankelijk is, hetgeen impliceert dat zij niet onafhankelijk van elkaar kunnen leven. Indien verzoeker het grondgebied van de Europese Unie zou moeten verlaten, zou zijn echtgenote verplicht zijn om hem te volgen.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, heeft verweerder echter weldegelijk rekening gehouden met het door verzoeker aangevoerde gezinsleven. Verweerder motiveert immers:

“Hoe dan ook is het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op gezins- en privéleven niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Hoewel betrokkene echtgenote en diens zoon daartoe niet gedwongen kunnen worden, zouden zij er evenwel voor kunnen kiezen om zich samen met betrokkene te vestigen in een land waar hij de kans zou hebben samen hun gezinsleven verder te zetten. Hoewel betrokkene, naar aanleiding van het hoorrecht waar betrokkene in 2021 enkele malen gebruik van maakte, verklaarde geen familie en geen enkele band meer met Turkije te hebben, worden er geen precieze onoverkomelijke hinderpalen aangetoond, die de voortzetting van zijn privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in Turkije, Italië of elders in de Europese Unie en evenmin maakt hij aannemelijk dat hij zijn gezins- en privéleven enkel en alleen in België kan verder zetten. Mocht betrokkene bij vrijstelling uit de gevangenis naar Turkije worden uitgewezen, belet niets hem om vandaar uit een aanvraag gezinshereniging in te dienen om zich bij zijn echtgenote en stiefzoon in een andere EU-lidstaat te vestigen. Betrokkene verklaarde tijdens het hoorrecht op 21.10.2021 nog familie in Frankrijk, Nederland, Duitsland en Zwitserland te hebben. Zij zouden hem en zijn gezin bijvoorbeeld financieel kunnen ondersteunen bij de herintegratie in het land waar hij zich desgevallend zal vestigen. De contacten met familie en vrienden die betrokkene partner en stiefzoon in België hebben, kunnen ook op een andere manier onderhouden worden middels korte bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen (telefoon en internet). Mocht mevr. C. (...) toch met haar zoon in België blijven, dan kunnen zij contacten en onderhouden middels korte bezoeken, zij kunnen België immers vrij in- en uitreizen, en middels moderne communicatiemiddelen. Dat de contacten met zijn partner en stiefzoon moeilijker zullen verlopen, is uitsluitend te wijten aan betrokkene eigen buitensporig misdadig gedrag. Daar hij slechts afwisselende periodes als gezin heeft samengeleefd omwille van zijn afwezigheid tijdens zijn detenties, zal de afwezigheid van betrokkene niet zulks een ingrijpende wijziging in hun leven tot gevolg hebben.

Voorts wordt er op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de (minderjarige) kinderen, en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin.”

In de eerste plaats wijst de Raad op het feit dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft. Verzoeker wordt bijgevolg niet gedwongen om het Belgische grondgebied te verlaten, noch wordt hij verplicht terug te keren naar Turkije. Verder merkt de Raad het volgende op. In eerste instantie motiveert verweerder dat verzoeker niet aantoont dat het gezinsleven enkel en alleen zou kunnen worden verdergezet in België. Zo toont verzoeker geen hinderpalen aan die verhinderen dat het gezinsleven in Turkije, Italië of elders in de Europese Unie wordt verdergezet. Met zijn algemeen betoog slaagt verzoeker er niet in deze motieven te weerleggen. Er dient op te worden gewezen dat verzoekers echtgenote de Italiaanse nationaliteit bezit. Verzoeker toont niet aan waarom het gezin zich niet bijvoorbeeld in Italië zou kunnen vestigen. Hij stelt weliswaar dat hij geen verblijfsrecht heeft in enige andere lidstaat, doch toont niet aan dat hij dit niet zou kunnen verkrijgen. Hij voert aan dat zijn echtgenote nooit ergens anders heeft gewoond en dat haar zoon de Belgische nationaliteit heeft. Dit enkele feit op zich toont nog niet aan dat verzoeker en zijn echtgenote zich in de onmogelijkheid zouden bevinden om zich elders in de Unie te vestigen. Verzoeker geeft daarnaast zelf aan dat de zoon van zijn echtgenote in België zijn eigen leven opbouwt, waardoor ook het gegeven dat zijn stiefzoon in België woont op zich geen hindernis vormt. Verweerder voegt hier nog aan toe dat verzoekers echtgenote niet gedwongen kan worden om samen met haar echtgenoot het grondgebied van de Unie te verlaten, doch zij kan er wel voor kiezen om zich samen met haar echtgenoot te vestigen in een land waar ze de kans hebben om hun gezinsleven verder te zetten.

Verzoeker betoogt voorts dat hij in België is geboren en er steeds heeft gewoond. Hij stelt dat hij geen enkele band meer heeft met zijn land van herkomst, Turkije. Waar de bestreden beslissing iets anders

motiveert, is dit niet meer dan speculatie. Volgens verzoeker is het feit dat hij nooit een naturalisatieaanvraag heeft ingediend, bovendien irrelevant. De Raad bemerkt dat verzoeker zich slechts beperkt tot een algemeen betoog zonder effectief aan te tonen dat hij geen enkele band meer heeft met zijn land van herkomst. Hiermee weerlegt hij de motivering van verweerder niet. Het is niet kennelijk onredelijk te motiveren dat aangezien verzoeker Turks spreekt, is opgegroeid in een Turks gezin waardoor hij wordt geacht vertrouwd te zijn met de Turkse cultuur, een Turkse vriendenkring heeft en op de hoogte is van de politieke actualiteit in Turkije, niet zonder meer kan worden aangenomen dat verzoeker geen banden meer zou hebben met het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hoe dan ook besluit de Raad dat, zelfs indien ervan zou moeten worden uitgegaan dat verzoeker geen banden meer heeft met Turkije, dit enkele feit op zich geen afbreuk doet aan het gegeven dat *in casu* toepassing kan worden gemaakt van artikel 43 van de vreemdelingenwet om aan verzoeker het verblijfsrecht te weigeren.

Ten tweede motiveert verweerder dat verzoeker er ook voor kan kiezen om zich in Turkije te vestigen terwijl zijn echtgenote in België blijft. In dat geval kan het gezinsleven van op afstand worden verdergezet door middel van korte bezoeken en moderne communicatiemiddelen (telefoon en internet). Verzoeker komt niet verder dan te argumenteren dat zijn echtgenote zijn ondersteuning en verzorging nodig heeft, gelet op haar slechte gezondheid. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker reeds dertien keer in de gevangenis heeft gezeten. Momenteel zit hij nog een gevangenisstraf uit tot 2028. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat hij instaat voor de medische zorgen en ondersteuning voor zijn vrouw. Hij zit immers in de gevangenis. Verzoeker slaagt er niet in met concrete bewijsstukken aan te tonen dat er een afhankelijkheidsband bestaat tussen hem en zijn echtgenote. Noch toont hij met enig bewijs aan dat zijn echtgenote omwille van haar gezondheidstoestand niet zou kunnen reizen.

Verzoeker voert vervolgens de schending van artikel 8 van het EVRM aan. Hij stelt dat het gezinsleven tussen hem en zijn echtgenote door toedoen van de bestreden beslissing wordt geschonden. Hij stelt dat hij niet bij zijn echtgenote kan blijven nu hem het verblijfsrecht wordt geweigerd.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn echtgenote niet betwist. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (cf. EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (cf. EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen in bepaalde gevallen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot

binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

Verzoeker beschikt op dit moment niet over een verblijfsrecht voor meer dan drie maanden in het Rijk. *In casu* betreft het dus een situatie eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van één van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gemotiveerd dat er geen precieze onoverkomelijke hinderpalen worden aangetoond, die de voortzetting van verzoekers privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in Turkije, Italië of elders in de Europese Unie. Het staat reeds vast dat verzoeker met zijn betoog er niet in slaagt dit motief te weerleggen. Bijgevolg kan een schending van artikel 8 van het EVRM niet worden aanvaard.

Tenslotte voert verzoeker een schending van het vertrouwensbeginsel aan. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (cf. RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Verzoeker stelt dat hij een verblijfsrecht verkreeg in juni 2020. Op dat moment zou verweerder volgens verzoeker geen probleem hebben gehad met zijn crimineel verleden. Waar verweerder zijn crimineel verleden *in casu* plots aanhaalt om het verblijfsrecht te weigeren, acht verzoeker het vertrouwensbeginsel dan ook geschonden.

De Raad bemerkt dat het verblijfsrecht dat verzoeker verkreeg in juni 2020, op 7 april 2022 werd beëindigd omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Deze beslissing is reeds bestendigd door de Raad bij arrest nr. 278 024 van 27 september 2022. Verzoeker kan aldus niet ernstig betogen dat hij kon vertrouwen op een toezegging van de overheid, namelijk een toelating tot verblijf. Verzoeker is op de hoogte van het feit dat zijn persoonlijk gedrag een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Hij kon niet rechtmatig de verwachting koesteren dat zijn aanvraag tot gezinshereniging zou worden goedgekeurd omdat verweerder *"geen probleem had met de antecedenten van verzoeker"*. Uit diens beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van 7 april 2022 blijkt immers heel duidelijk dat het crimineel gedrag van verzoeker weldegelijk een probleem vormt. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet weerhouden.

Het enige middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend drieëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN